

Sri Ramanan Elämän ja Opetuksien esittely

Bhagavan kävelyllä mäellä Yogi Ramaiahin kanssa

Noin kymmenen vuotta sitten australialainen mies Ramanasramamissa kysyi, tapaisinko ryhmän australialaisia palvojia ja keskustelisin heidän kanssaan Ramana Maharshista. Suostuin, mutta kun tulin paikalle, huomasin, että se oli muodollinen haastattelu hänen kanssaan, Australian palvojien ollessa yleisönä.

Vuoropuhelumme kattoi monenlaisia aiheita. Koska haastattelija John David näytti tietävän hyvin vähän Bhagavanin elämästä tai opetuksista, suuri osa haastattelusta käytettiin korjaten monia vääriä käsityksiä, joita hänellä tuntui olevan. Kun luin käsikirjoituksen myöhemmin, tajusin, että palaamalla perusteisiin ja korjaten hänen virheellisiä uskomuksiaan, haastattelusta tuli ihanteellinen esitys Bhagavanin elämästä ja opetuksista ihmisille, jotka tiesivät hänestä vähän tai ei mitään. Vuosien ajan se oli julkaistu vanhalla sivustolleni suosituslukemiseksi niille ihmisille, joille Bhagavan oli uusi tuttavuus.

Kun haastattelu oli ohi, John David kertoi minulle, ettei hän hyväksynyt selityksiäni Bhagavanin opetuksista. Hän halusi minun keskustelevan niistä julkisesti hänen tuntemansa länsimaisen Vedanta tutkijan kanssa, mutta kieltäydyin. Sen sijaan laajensin keskustelumme muokattua tekstikirjoitusta useilla sivuilla yrittäen välittää yksityiskohtaisempi esitys siitä, mitkä Bhagavanin opetukset todella olivat.

Tämä on siis alkuperäisen vuoropuhelumme muokattu ja laajennettu versio. Kymmenen vuoden kuluttua uskon sen edelleen olevan ihanteellinen johdanto ihmisille, jotka haluavat yhteenvedon Ramana Maharshin elämästä ja opeista.

Ramana Maharshin esittely: David Godman keskustelee John Davidin kanssa

JD: Voitko aloittaa kertomalla meille jotain Ramana Maharshin varhaisesta elämästä? Kuinka hän koki henkisen heräämisen nuorena poikana Maduraissa.

DG: Hänen syntymänimensä oli Venkataraman ja hän syntyi Etelä-Intian brahmiinien perheeseen Tiruchuzhissa, pienessä kaupungissa Tamil Nadussa. Hän oli hurskaasta, keskiluokkaisesta perheestä. Hänen isänsä, Sundaram Iyer, oli ammatiltaan "epävirallinen vetoaja".

Hän edusti ihmisiä oikeudellisissa asioissa, mutta hänellä ei ollut tunnustettua pätevyyttä harjoittaa asianajajan ammattia. Tästä puutteesta huolimatta hänellä näytti olevan hyvä toimi ja häntä kunnioitettiin yhteisössä.

Venkataramanilla oli normaali lapsuus, joka ei osoittanut merkkejä tulevasta suuruudesta. Hän oli hyvä urheilussa, laiska koulussa, nautti pahanteosta keskimääräisesti ja osoitti vähän kiinnostusta uskonnollisista asioista. Hänellä oli kuitenkin muutamia epätavallisia piirteitä. Nukkuessaan hän meni niin syvään tajuttomuuteen, että hänen ystävänsä pystyivät fyysisesti lyömään häntä hänen heräämättä. Hänellä oli myös poikkeuksellisen paljon onnea. Joukkuepeleissä hän voitti aina kummallakin puolella, jolla hän pelasi. Tämä ansaitsi hänelle lempinimen 'Tangakai', joka tarkoittaa 'kultaista kättä'. Se on nimi, joka annetaan ihmisille, joilla on paljon keskimääräistä suurempi onni. Venkataramanilla oli myös luonnollinen kyky tamilinkielen monimutkaisuksiin. Varhain teini-ikäisenä hän tiesi tarpeeksi korjatakse tamilinkoulun opettajaansa, jos hän teki virheitä.

Isänsä kuoltuaan, kun hän oli kaksitoistavuotias, perhe muutti Maduraihin, kaupunkiin eteläisessä Tamil Nadussa. Joskus vuonna 1896, kun hän oli kuusitoista vuotta vanha, hän koki huomattavan henkisen heräämisen. Hän istui setänsä talossa, kun hän tunsi, että hän kuolee. Häntä pelotti, mutta paniikin sijaan, hän kävi makaamaan maahan ja alkoi analysoida tapahtumaa. Hän aloitti tutkimaan, mitä oli kuolema: mikä kuolee ja mikä selviää kuolemasta. Hän aloitti spontaanisti itsetutkimuksen, joka huipentui muutamassa minuutissa omaan pysyvään heräämiseen.

Madurai 1980-luvulla

Yhdessä harvinaisessa kommentissaan tästä prosessista hän kirjoitti: 'Kysyminen "Kuka on näkijä?" Näin itse näkijän katoavan, jättäen jäljelle Sen, mikä on aina olemassa. Ei ajatellut, että "Minä näin". Kuinka sitten olisi noussut ajatus "en nähnyt". "

Alla oikealla katu Maduraissa, missä Ramana Maharshi asui. Kuva 1930-luvulta.

Tuossa muutamassa hetkessä hänen yksilöllinen identiteettinsä katosi ja korvautui täydellä Itsen tuntemuksella. Tuo kokemus, tuo tietoisuus pysyi hänen kanssaan hänen loppuelämänsä ajan. Hänen ei tarvinnut enää harjoitella tai mietiskellä, koska tämä kuolema kokemus jätti hänet täydelliseen ja lopulliseen vapautuksen tilaan. Tämä on jotain erittäin harvinaista henkisessä maailmassa: joku, jolla ei ollut kiinnostusta henkiseen elämään, muutaman minuutin sisällä ilman mitään ponnisteluja tai aikaisempaa harjoittelua pääsi tilaan, johon päästäkseen muut etsijät viettävät koko elämänsä.

Sanon "ilman ponnistusta", koska tämä kuoleman näyttelemine ja sitä seuraava itsetutkimus näyttivät olevan jotain mitä hänelle tapahtui, eikä jotain mitä hän teki. Kun hän kuvasi tätä tapahtumaa Telugu-elämäkertojalleen, pronomini 'minä' ei koskaan esiintynyt. Hän sanoi: "Keho makasi maassa, raajat ojensivat itsensä" ja niin edelleen.

Tuo erityinen kuvaus jättää lukijalle todella tunteen, että tämä tapahtuma oli täysin persoonaton. Jokin valta otti poika Venkataramanin haltuunsa, sai hänet makaamaan lattialla ja sai hänet lopulta ymmärtämään, että kuolema liittyy kehoon ja yksilöllisyyteen, eikä se voi koskea taustalla olevaan todellisuuteen, jossa nämä molemmat ilmenevät.

Kun Venkataraman niminen poika nousi ylös, hän oli täysin valaistunut viisas, mutta hänellä ei ollut kulttuuri- tai henkistä taustaa arvioidakseen, mitä hänelle oli tapahtunut. Hän oli lukenut joidenkin muinaisten tamilipyhimysten elämäkertoja ja hän oli osallistunut moniin temppelirituaaleihin, mutta mikään niistä ei tuntunut liittyvän uuteen tilaan, josta hän löysi itsensä.

JD: Mikä oli hänen ensimmäinen reaktionsa? Mitä hänen mielestään oli tapahtunut hänelle?

DG: Vuosia myöhemmin, kun hän muisteli tätä kokemusta, hän sanoi, että hän ajatteli tuolloin saaneensa jonkun omituisen taudin. Hän kuitenkin ajatteli, että se oli niin mukava sairaus, että hän toivoi, ettei hän parane siitä. Kerran, pian kokemuksen jälkeen, hän myös spekuloi, että hän olisi saattanut olla riivattu. Keskustellessaan tapahtumista ensimmäisen englanninkielisen elämäkerran kirjoittajansa Narasimha Swamin kanssa, hän käytti toistuvasti tamilinkielistä-sanaa "avesam", mikä tarkoittaa hengen riivaamaa, kuvaamaan alkuperäisiä reaktioitaan tapahtumaan.

B. V. Narasimhaswami

JD: Keskusteliko hän siitä kenenkään kanssa? Yrittikö hän selvittää, mitä hänelle oli tapahtunut?

Oikealla amerikkalainen lähetyskoulun Maduraiissa, jota Venkataraman kävi 1890-luvulla.

DG: Venkataraman ei kertonut kenellekään perheensä jäsenille, mitä hänelle oli tapahtunut. Hän yritti jatkaa, kuin mitään epätavallista ei olisi tapahtunut.

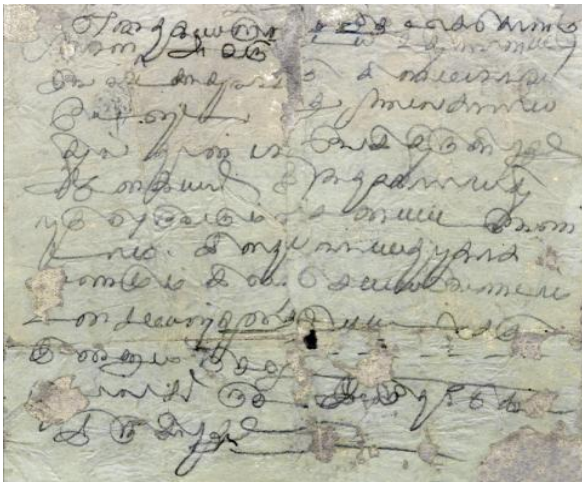

Hän jatkoi koulunkäyntiään ja piti yllä normaalia perhe-elämää, mutta viikkojen kuluessa hänen oli entistä vaikeampaa ylläpitää tätä julkisivua, koska häntä vedettiin yhä enemmän sisälle päin. Elokuun lopussa 1896 hän joutui syvään Itseen sulautumisen tilaan, kun hänen olisi pitänyt kirjoittaa teksti, joka hänelle oli annettu rangaistuksena siitä, ettei hän ollut suorittanut koulutehtäväänsä kunnolla.

Hänen veljensä sanoi halveksivasti: 'Mitä hyötyä tästä kaikesta on tuollaiselle?' Tarkoittaen: 'Mitä hyötyä on perhe-elämästä jollekin, joka viettää kaiken aikansa käyttäytyen kuin joogi?'

Huomautuksen oikeutus iski Venkataramaniin saaden hänet päättämään lähteä kodista ikuisesti. Seuraavana päivänä hän lähti ilmoittamatta kenellekään minne hän meni tai mitä hänelle oli tapahtunut. Hän jätti vain muistiinpanon, jonka mukaan hän on toiminut "hyveellisessä yrityksessä" ja että rahaa ei pidä käyttää hänen etsimiseensä. Hänen määränpänsä oli Arunachala, suuri pyhiinvaelluskeskus muutama sata mailia pohjoiseen. Perheelleen kirjoittamassaan kirjeessä hän kirjoitti: "Olen aloittanut etsien isääni täältä ja kuunnellen hänen käskyjään". Hänen isänsä oli Arunachala, ja jättäessään kotinsa ja perheensä hän seurasi sisäistä kutsua Arunachalan vuorelta.

Hänellä oli seikkailuntäyteinen matka Tiruvannamalaihin, vieden kolme päivää, joka paremman tiedon avulla olisi voinut tehdä alle päivässä. Hän saapui 1. syyskuuta 1896 ja vietti loppuelämänsä täällä.

Tamilinkielinen lappu, jonka Bhagavan kirjoitti, ennen kuin lähti kotoaan vuonna 1896.

in search of my Father and
I have, in obedience to his command
started from here. This is only embarking
on a virtuous enterprise. Therefore none
need grieve over this affair. To trace
This out, no money need be spent.

Your College fee has
not yet been paid.
Rupees two are en-
closed herewith.

Thus,

Käsin kirjoitettu käännös Bhagavanin lapusta, joka seuraa alkuperäistä muotoilua.

JD: Jollekin, joka ei tiedä paljon Arunachalasta, voisitko kuvailla, millainen tämä paikka on ja mitä se edustaa? Ehkä myös, kerrotko millainen tämä oli silloin, kun Ramana Maharshi saapui tänne ensimmäistä kertaa.

DG: Tiruvannamalai-kaupunki ja siihen liittyvä vuori Arunachala ovat aina olleet merkittävä pyhiinvaelluskeskus.

Kaupungin sydän ja sielu eivät ole muuttuneet niin paljon viime aikoina huolimatta riksoista, TV-antenneista ja laajasta esikaupunkialueesta. Tiruvannamalaisen ihmisten peruskulttuuri ja elämäntapa ovat todennäköisesti olleet samanlaiset vuosisatojen ajan. Marco Polo tuli Tamil Naduun 1200-luvulla matkalla kotiin Kiinasta. Hänen kuvauksensa siitä, mitä ihmiset tekivät ja miten he elivät, ovat hyvin tunnettuja täällä asuville ihmisille tänä päivänä.

Arunachaleswarar Temppleri Tiruvannamalaissa. Kuva luultavasti 1930-luvulta.

Tiruvannamalaissa on yksi tärkeimmistä Shiva-lingam-temppeleistä Etelä-Intiassa. Temppeleitä on viisi, kukin vastaa yhtä elementtejä: maa, vesi, tuli, ilma ja avaruus. Tiruvannamalai on tuli-lingam.

Varhaisimmat tallenteet tästä paikasta ovat noin 500 vuotta ennen ajanlaskua, jolloin tämä oli jo kuuluisa. Pyhimykset kiertelivät noihin aikoihin Tamil Nadun ympäristössä, ylistivät Arunachalaa Shivan asuinpaikkana ja suosittelivat kaikille sinne menoa. Ennen sitä ei oikeastaan ole mitään tietoa, koska paikalliset ihmiset eivät kirjoittaneet asioita muistiin tai tehneet kivisiä rakennuksia, jotka kestäisivät.

Siellä on paljon vanhempi perinne, joka ilmaantuu yhtäkkiä historiassa noin 1500 vuotta sitten, yksinkertaisesti siksi, että suuri kulttuurimuutos johti siihen, että ihmiset rakensivat asianmukaisia monumentteja ja kirjoittivat asioita muistiin. Sanoisin, että Ramana Maharshi oli tässä historiallisessa yhteydessä viimeisin ja luultavasti tunnetuin edustaja poikkeuksellisten pyhimysten virtauksesta, joita tämän paikan voima on vetänyt puoleensa ainakin, arvioisin, 2000 vuotta.

JD: Milloin iso temppleri rakennettiin?

DG: Se kasvoi kerroksittain, neliöittäin, sisältäpäin. Kerran siellä oli luultavasti pienen huoneen kokoinen pyhäkkö. Nämä asiat tiedetään, koska temppelien seinät ovat julkisia arkistoja. Aina kun kuningas voitti sodan naapuristaan, hän määräsi jonkun kaivertamaan kuvauksen siitä temppeleiseinään. Tai jos hän antoi 500 eekkeriä maata haluamalleen henkilölle, sekin hakattiin temppeleiseinään. Seinistä näkee, kuka voitti taistelut ja mitä kuningas lahjoitti ja kenelle.

Gopuramit ja temppelein sisäpiha, näkymä Raja Gopuramin huipulta.

Varhaisimmat kirjoitukset, niitä kutsutaan epigrafiikoiksi, pyhäkön sisäseinällä, ovat peräisin yhdeksänneltä vuosisadalta, joten se on todennäköisesti aika, jolloin se rakennettiin. Asteittain, noin 1600-luvulle saakka, temppleri kasvoi isommaksi ja isommaksi. Se saavutti nykyiset mitat 1700-luvulla. Ihmisille, jotka eivät ole koskaan nähneet tätä rakennusta, on sanottava, että se on valtava. Luulisin, että jokainen neljästä sivusta on noin 180 metriä pitkä ja päätorni on yli 60 metriä korkea.

JD: Ja se on minne Bhagavan meni, kun hän saapui?

DG: Kun Bhagavan oli hyvin nuori, hän tiesi intuitiivisesti, että Arunachala merkitsi jumalaa jollain tavalla. Yhdessä jakeessaan hän kirjoitti: 'Muistamattomasta lapsuudestani Arunachalan äärettömyys oli loistanut tietoisuudessani. Hän ei silloin tiennyt, että se oli paikka, johon hän voi mennä; hänellä oli vain tämä yhteys sanan Arunachala kanssa. Hänen mielestään, "tämä on pyhin paikka, tämä on pyhin tila, tämä on Jumala itse". Hän pelkäsi Arunachalaa ja sitä, mitä se edusti, ymmärtämättä, että se oli pyhiinvaelluspaikka, johon hän tosiasiallisesti pystyi menemään. Vasta teini-ikäisenä joku hänen sukulaisistaan tuli takaisin täältä ja sanoi: "Olen käynyt Arunachalassa".

Hänen ensimmäinen reaktionsa sanaan Arunachala oli täydellinen pelko. Myöhemmin tapahtui lyhyt antiklimaksi, kun hän tajusi, että se oli vain paikka kartalla. Myöhemmin vielä, valaistumiskokemuksensa jälkeen, hän ymmärsi, että Arunachalan voima oli jouduttanut kokemuksen ja vetänyt hänet fyysisesti tähän paikkaan.

Jae, jonka lainasin kroonikoista, kertoo hänen alkuvaiheistaan suhteessa vuoreen:

Katso, siellä [Arunachala] seisoo järkkymättömänä. Salaperäinen on tapa, jolla se toimii, kaiken ihmisen ymmärryksen tuolla puolen. Muistamattomasta lapsuudestani Arunachalan äärettömyys oli loistanut tietoisuudessani, mutta vaikka sain tietää joltain, että se oli vain Tiruvannamalai, en tajunnut sen merkitystä. Kun se hiljensi itseni ja veti minut itseensä ja tulin lähelle, huomasin, että se oli absoluuttinen hiljaisuus.

Viimeinen rivi sisältää erittäin mukavan sanaleikin. Achala on sanskritin kielellä 'vuori' ja se tarkoittaa myös 'absoluuttista hiljaisuutta'. Yhdellä tasolla tämä runo kuvaa Bhagavanin fyysistä pyhiinvaellusmatkaa Tiruvannamalaille, mutta toisella tasolla hän puhuu mielensä palaamisesta takaisin sydämeen ja tullen täysin hiljaiseksi ja liikkumattomaksi.

Arunachaleswarar Tempelin pääsisäänkäynti

Saavuttuaan, ja tämä on jotain, mitä ei voi löytää yhdestäkään hänen elämäkerrastaan, hän sanoi, että hän seisoi temppelin edessä. Se oli suljettu tuolloin, mutta kaikki ovet, läpi sisimpään pyhäkköön, aukesivat hänelle spontaanisti. Hän käveli suoraan sisään, meni lingamin luokse ja halasi sitä.

Hän ei halunnut tämän version tapahtumista tulevan julki kahdesta syystä. Ensinnäkin hän ei halunnut kertoa ihmisille, että ihmeitä tapahtui hänen ympärillään. Kun sellaista tapahtui, hän yritti vähätellä sitä. Toiseksi hän tiesi, että temppelin papit järkyttyisivät, jos he saisivat tietää, että hän oli koskettanut heidän lingamiaan. Vaikka hän oli brahmiini, temppelipapit olisivat pitäneet hänen tekoaan saastuttavana tekona, ja heidän olisi pitänyt tilata yksityiskohtainen puja lingamin pyhittämiseksi. Haluamatta järkyttää heitä, hän pysyi vaiti.

JD: Kyllä, olemme juuri tulleet temppeliltä ja ovesta on valtava lukko.

DG: Joo. Tavallisesti kukaan ulkopuolinen ei pääse lingamin läheisyyteen. Sen hoitaminen on perinnöllinen ammatti. Kukaan tämän suvun ulkopuolelta ei saa mennä metallitangon yli, joka on noin kolme metriä lingamin edessä.

Tarinalla on toinen mielenkiintoinen näkökohta. Hänen valaistumisensa hetkestä lähtien Maduraissa Bhagavanin ruumiissa tuntui voimakas palava tunne, joka katosi vasta kun hän halasi lingamia. Koskettamalla lingamia, joka on maadoitettu tai hävitti energian. Tempelissä oleva lingami ei edusta vain Arunachalaa. Sen katsotaan olevan Arunachala itse. Lingamin halaaminen oli viimeinen fyysisen liiton teko Bhagavanin ja hänen Gurunsa Arunachalan välillä.

En ole lukenut toisesta Bhagavanin vierailusta sisäiseen pyhäköön. Tämä on saattanut olla ainoa kerta, kun hän kävi siellä. Yksi käynti riitti aikaansaamaan tämän vaikutuksen.

Bhagavan rakasti aina Arunachala vuoren fyysistä muotoa ja hän vietti niin paljon aikaa kuin pystyi sen rinteillä, mutta hänen kanssakäyminen temppelin lingamin kanssa sai päätöksensä muutamassa minuutissa hänen saapumisestaan 1896.

JD: Olenko oikeassa ajatellessani, että siitä lähtien hän pysytteli temppelialueen rajoissa?

1,000-pilarisen mantapamin kulma, jossa Patala Lingam, ennen entisöintiä.

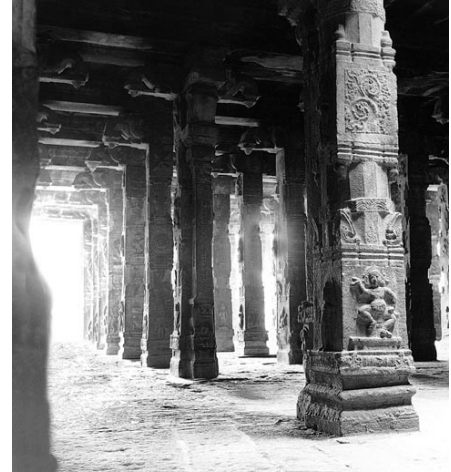
DG: Tämän dramaattisen saapumisen jälkeen hän oleskeli temppelin eri osissa useita kuukausia. Päivänä, jolloin hän saapui, hän heitti kaiken rahansa paikalliseen vesialtaaseen; hän ajoi päänsä kaljuksi, mikä on merkki fyysisestä luopumisesta; hän heitti pois kaikki vaatteensa ja istui sitten vain hiljaa, usein syvässä samadhissa, jossa hän ei ollut täysin tietoinen kehostaan tai ympäristöstään. Hänen kohtalonsa oli pysyä hengissä ja tulla suurenmoiseksi opettajaksi, joten ihmiset pakkoruokkivat häntä ja pitivät huolta hänestä muilla tavoilla. Ilman tätä erityistä kohtalon täyttämistä, hän olisi todennäköisesti luopunut ruumiistaan tai kuollut fyysiseen laiminlyöntiin. Ensimmäisen kolmen tai neljän vuoden ajan hän oli täällä enimmäkseen tietämättä mitään hänen ympäristöstään. Hän söi harvoin ja yhdessä vaiheessa hänen ruumiinsa alkoi mädätä. Osaan hänen jaloistaan muodostui avoimia märkiviä haavoja, mutta hän ei edes huomannut niitä.

JD: Tämä oli, kun hän istui eräänlaisessa kellarissa?

DG: Kyllä. Oletko käynyt siellä? Se on nimeltään Patala Lingam. Hän oli tuossa paikassa noin kuusi viikkoa. Tämän ajanjakson lopussa hänet piti fyysisesti kantaa ulos ja puhdistaa.

Alkuvuosistaan täällä hän kertoi, että hän saattoi avata silmänsä, tietämättä kuinka kauan hän oli maailmasta tietämätön.

Hän nousi ylös ja yritti ottaa muutaman askeleen. Jos hänen jalkansa olisivat kohtuullisen vahvat, hän pääteli, että oli ollut tietämätön kehostaan suhteellisen lyhyen ajan - ehkä päivän tai kaksi. Jos hänen jalkansa antoivat periksi yrittäessään kävellä, hän ymmärsi olleensa todennäköisesti syvässä samadhissa useita päiviä, mahdollisesti viikkoja. Joskus hän avasi silmänsä ja huomasi, ettei ollut siinä paikassa, jossa hän oli istunut sulkiessaan silmänsä. Hänellä ei ollut muistikuvaa hänen kehonsa siirtymisestä paikasta toiseen temppelin mantapamin sisällä.

1,000-pilarinen mantapam restauroinnin jälkeen.

JD: Tunnistiko kukaan hänet suureksi pyhimykseksi tai ainakin joksikin erityiseksi?

DG: Oli muutama. Seshadri Swami, joka oli myös paikallinen pyhimys, huomasi hänet hänen istuessaan Patala Lingamissa. Hän yritti huolehtia hänestä ja suojella häntä, mutta ilman suurta menestystä. Bhagavan on puhunut yhdestä tai kahdesta muusta ihmisestä, jotka tiesivät intuitiivisesti hänen olevan erityisen ylevässä henkisessä tilassa, mutta noina päivinä heitä oli hyvin vähän.

Seshadri Swami

JD: Olivatko he temppelin ihmisiä?

DG: Seshadri Swami asui monessa paikassa. Oli luultavasti kaksi tai kolme muuta ihmistä, jotka silloin tunnustivat hänen olevan jotain erityistä. Jotkut ihmiset kunnioittivat häntä yksinkertaisesti siksi, että hän eli niin askeettista elämää, mutta jotkut ihmiset tuntuivat tietävän hänen olevan korkeassa henkisessä tilassa. Sen miehen isoisä, josta tuli myöhemmin asramin asianajaja, oli Bhagavanin mukaan täysin tietoinen siitä kuka hän todella oli.

Patala Lingam pyhäkön sisäänkäynti ja lingam.

JD: Noihin aikoihin pystyi helposti ottamaan hänen käytöksensä merkiksi siitä, että hän on vähän hullu, eikö? Esimerkiksi, asramissa oli yksi mies tänä aamuna pukeutuneena lannevaatteeseen, vähän kuin Bhagavan, ranskalaisella aksentilla. Hän voi olla kuuluisa pyhimys tai hän voi olla hullu. Nyt ei olisi helppoa päättää kumpi.

DG: Ihmiset hyötyvät tästä epäilystä, varsinkin jos he istuvat kaikki päivät paikoillaan, eivätkä syö. Sitä on vaikea huijata. Et istu muutaman päivän ajan täydessä lootusasennossa liikkumattomana vain saadaksesi ilmaisen aterian. Mutta samaan aikaan, se ei todista, että olet valaistunut. Täällä Bhagavanin aikoina oli mies, joka istui kahdeksantoista tuntia päivässä

täydessä lootusasennossa silmät kiinni. Hänen nimensä oli Govind Bhat ja hän asui Palakottussa, Sadhu-siirtokunnassa Ramanasramamin vieressä. Hän yritti houkutella palvojia jopa Bhagavanin ollessa elossa, mutta hän ei pärjännyt kovin hyvin. Loppujen lopuksi totuudenetsijöitä houkuttelee valaistuminen, ei fyysiset temput.

JD: Kuinka hän muutti tuolta, ylös mäelle?

DG: Oletko käynyt paikassa nimeltä Gurumurtham? Se on temppeli noin kilometrin päässä kaupungista. Mies, joka huolehti Bhagavanista, kutsui hänet sinne mangotarhaan, joka oli tämän temppelin vieressä. Hän asui siellä noin puolitoista vuotta. Se oli kauimpana vuorelta, jossa hän on koskaan käynyt koko 54 vuoden aikana täällä. Jo siellä hän ei useimmiten ollut tietoinen kehostaan ja maailmasta. Hän sanoi, että hänen kyntensä kasvoivat useita senttejä pitkiksi. Hän ei kammannut tai pessyt hiuksiaan pariin vuoteen. Vuosia myöhemmin hän kertoi, että jos hiuksia ei kammata, ne tulevat hyvin mattaiseksi ja kasvavat hyvin nopeasti. Gurumurthamissa oleskelun aikansa lopussa hänellä oli pitkät mattaiset hiukset ja pitkät kynnet.

Hän on kertonut voivansa kuulla ihmisten kuiskaavan ulkona sanoen: "Tämä mies on ollut siellä satoja vuosia". Askeettisuuden vuoksi hän näytti vanhalta, jopa 18-vuotiaana.

JD: Se miten kerrot tarinan, on aina ollut selvä, että hän oli pyhimys.

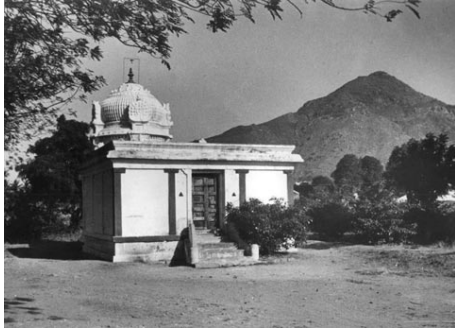
Gurumurtham, kuva luultavasti 1930-luvulta. Mangopuutarhasta ei ole säilynyt kuvia.

DG: Selvää kenelle? Tämä on helppo sanoa jälkikäteen, mutta tuolloin oli paljon paikallisia ihmisiä, joilla ei ollut mitään käsitystä hänestä. Tiruvannamalain väkiluku oli vuonna 1900 noin 20 000. Jos kaksikymmentä ihmistä tuli tapaamaan häntä säännöllisesti, ja muut eivät häirinneet, se tarkoittaa, että 99,9% paikallisista ihmisistä joko ei tiennyt hänestä mitään tai eivät välittäneet tarpeeksi vieraillakseen hänen luonaan.

Hänen setänsä, joka tuli 1890-luvulla yrittäen tuoda hänet kotiin, kysyi kaupungin ihmisiltä: 'Mitä hän tekee? Miksi hän käyttäytyy näin?' Vastaukset, joita hän sai, eivät olleet myönteisiä. Hänen setänsä johdettiin uskomaan, että hän oli vain lintsaja, joka olisi vietävä kotiin. Jopa myöhempinä vuosina Tiruvannamalaissa oli monia ihmisiä, joilla ei ollut hyvää mielipidettä hänestä. Hänen palvojikseen tulleet ihmiset jättivät joitain kirjoituksia jälkeensä, joten julkaistut mielipiteet hänestä ovat vähän yksipuolisia.

JD: Joten kun hän oli jo noin kaksikymmentä, tuliko jo palvojia viettämään aikaa hänen kanssaan?

Uudempi kuva Gurumurthamista. Nykyisin taimitarha on vallannut paikan tehden siitä hyvin värikkään ja vehmaan paikan.

DG: Hän saapui ollessaan kuusitoistavuotias ja seuraavan kahden tai kolmen vuoden ajan hänellä oli joskus yksi kokopäiväinen hoitaja ja muutama ihminen, jotka sattuivat satunnaisesti tapaamaan häntä.

Ihmiset alkoivat säännöllisesti käymään vasta viime vuosisadan alkuvuosina. 1900-luvun ensimmäisen vuosikymmenen alussa hänellä oli pieni joukko seuraajia. Muutama henkilö toi hänelle ruokaa säännöllisesti ja muutamat muut olivat usein vierailijoita. Suuri joukko uteliaisuuden etsijöitä tuli katsomaan häntä ja lähtivät pois. Näiden turistien lisäksi hänellä näyttää olevan ehkä neljä tai viisi säännöllistä palvojaa.

JD: Olivatko ne ihmiset paikallisia?

DG: He olivat enimmäkseen paikallisia. Yksi Akhilandamma -niminen nainen, joka asui noin 50 kilometrin päässä, tuli kylästään ja toi hänelle toisinaan ruokaa. Toinen, Sivaprakasam Pillai, asui toisessa kaupungissa, mutta hän tuli säännöllisesti darshania varten. Lähes kaikki muut asuivat täällä Tiruvannamalaissa.

JD: Ja hän meni mango puutarhasta ylös mäelle?

Akhilandamma

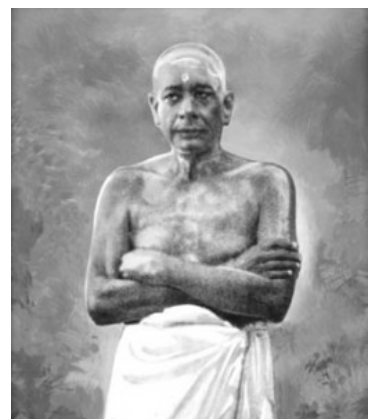

DG: Noin vuonna 1901 hän muutti Virupaksha luolaan ja pysyi siellä noin viidentoista vuoden ajan, mutta se ei ollut hyvä paikka asua ympäri vuoden. Kesällä se oli liian kuuma. Hän oleskeli siellä noin kahdeksan kuukautta vuodessa ja muutti sitten muihin läheisiin luoliin ja pyhäkköihin, kuten Guhai Namasivayan temppeliin, Sadguru Swami - luolaan ja Mango Tree Cave -nimiseen paikkaan.

Ne ovat kaikki alle viiden minuutin kävelymatkan päässä Virupaksha luolasta. Yläpuolella on iso vesiallas, Mulaipal Tirtham, hieman alamäkeä alas Virupaksha luolasta.

Tämä oli sadhujen vesihuolto. Yläpuolella asuvat olivat riippuvaisia tuosta vedestä, joten kaikki heidän luolansa ja mökkinsä olivat kävelyetäisyydellä vesialtaasta.

Sivaprakasam Pillai

JD: Nyt siitä on tullut eräänlainen maatila, paljon lehmiä ja muuta.

DG: Asiat kehittyvät.

JD: Mutta itse asiassa siellä on vesilähde, joka kulkee luolan ohitse. Aina, kun olen ollut siellä...

Guhai Namasivaya temppelin sisäänkäynti

DG: Se ei virtaa läpi vuoden, ja kun Bhagavan muutti luolaan, sitä ei ollut siellä ollenkaan. Yhtenä kesänä oli iso ukonilma, joka tuotti vyöryn, joka vei mukanaan monet luolan lähellä olevat kivet. Kun roskat oli puhdistettu, havaittiin, että lähellä olevista kivien väleistä oli tulossa uusi lähde. Palvojat sanoivat, että se oli Arunachalan lahja, ja Bhagavan näytti olevan heidän kanssaan yhtä mieltä.

JD: Se vaikuttaa hyvältä pieneltä vesivaralta.

DG: Se on hyvin kausiluonteista. Meillä on juuri satanut puolitoista viikkoa hyvin. Jos ei sada, se kuivuu viikon sisällä, joten se ei ole niin hyvä lähde.

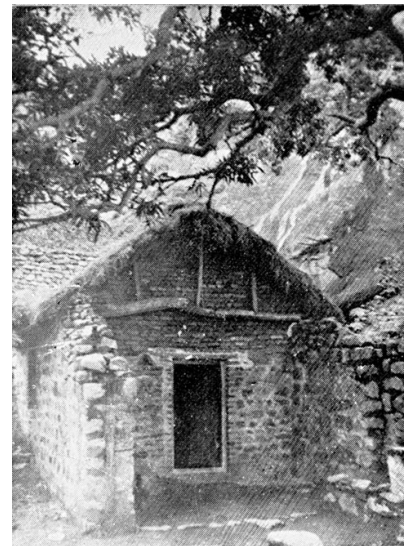
Mangopuu Luolan edessä oleva rakennus. Kuva noin vuodelta 1930.

JD: Onko kyseessä sama lähde, joka kulkee Skandasramin läpi?

DG: Ei, Virupaksha luolassa on oma lähde. Skandasramilla on luultavasti paras lähde, mäen sillä puolella. Sitä ei myöskään ollut, kun Bhagavan muutti mäelle. Hän meni kävelylle sinne - se on muutama sata metriä korkeammalle vuorella Virupaksha luolasta - huomasi kostean mättään ja suositteli sen kaivamista nähdäkseen, oliko siellä hyvä vesilähde. Siellä oli, ja virta, joka virtaa nyt Skandasramin läpi, on mäen korkein kohta, jossa on pysyvä veden lähde. Se on noin 180 metriä kaupungin yläpuolella.

JD: Tarkoittaako se sitä, että Skandasramia ei ollut noina aikoina?

DG: Ei. Se on nimetty erään Kandaswami nimisen miehen mukaan, joka aloitti sen rakentamisen viime vuosisadan alkuvuosina.

Kandaswami teki valtavasti työtä kohteella. Kun hän aloitti, siinä oli 45 asteen kulmakaltevuus. Hän kaivoi lisää mäen sisäpuolelta ja käytti kaivettua maaperää ja kiviä tasaisen terassin tekemiseen mäen toiselle puolelle. Hän istutti monia kookos- ja mangopuita, jotka ovat edelleen olemassa. Se on nyt kaunis paikka, varjoisa keidas mäen reunalla.

Alla Virupaksha Luolan sisäänkäynti. Kuvan sadhu ei ole Bhagavan.

JD: Joten, kun Bhagavan muutti sinne, se oli aika hyvin rakennettu. Oli joitakin rakennuksia ja terassi?

DG: Terassi oli siellä ja nuoret puut oli istutettu, mutta oli vain yksi pieni maja, joka ei ollut tarpeeksi iso kaikille. Sen ajan palvojat tekivät jonkin verran varainhankintaa ja pystyttivät rakennuksen, joka nähdään siellä tänä päivänä.

JD: Tiedätkö kuinka monta ihmistä oli Bhagavanin kanssa? Puolisen tusinaako?

DG: Virupaksha luolassa noin neljä tai viisi oli hyvä keskiarvo. Siihen mennessä, kun Bhagavan muutti

Skandasramiin, keskimääräinen määrä oli todennäköisesti kymmenen tai kaksitoista. Puhun ihmisistä, jotka asuivat Bhagavanin kanssa kokopäiväisesti ja jotka nukkuivat hänen kanssaan yöllä. Oli monia muita ihmisiä, jotka vain vierailivat ja lähtivät pois.

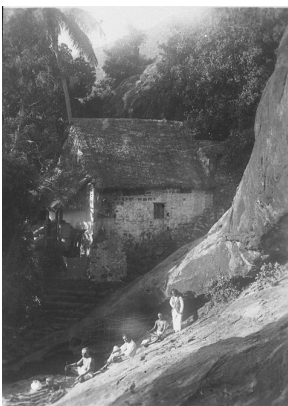
JD: Joten, jopa luolassa asui ihmisiä hänen kanssaan?

DG: Kyllä, he söivät hänen kanssaan ja nukkuivat siellä yöt. Monet heistä lähtivät päivän aikana muualle asioille. He eivät istuneet siellä kaiken aikaa. He olivat muuten kaikki miehiä. Kunnes Bhagavanin äiti saapui vuonna 1914, vain miesten annettiin nukkua Virupaksha luolassa. Vaikka muodollista rakennetta ei ollut, Bhagavanin kanssa asuneilla ihmisillä oli taipumus pitää itseään selibaatteina sadhuina. He pitivät luolaa vain miesten asramina.

Alun perin nämä sadhut eivät halunneet Bhagavanin äidin muuttavan heidän luokseen. Kuitenkin kun Bhagavan sanoi: 'Jos pakotatte hänet lähtemään, myös minä lähdän hänen mukanaan', heidän piti taipua Bhagavanin tahtoon ja antaa hänen jäädä.

JD: Joten kun hän asui luolassa, hän ei ollut 'retriitissä' tai 'yksinäisessä hiljaisuudessa'. Tiedätkö, kuva Bhagavanista on aina tällainen, täysin hiljainen, täysin yksinäinen henkilö.

Varhainen rakennus Skandasramissa. Bhagavan alhaalla vasemmalla pitäen keppiä kädessään.

DG: Hän käyttäytyi eri tavoin elämänsä eri vaiheissa. 1890-luvun lopulla, kun hän oli täysi-ikäinen, hän ei juuri koskaan ollut vuorovaikutuksessa kenenkään kanssa. Suurimman osan ajasta hän vain istui silmät kiinni joko temppelissä tai lähellä olevissa temppeleissä ja pyhäköissä. Hän tiesi mitä tapahtuu, koska myöhemmin vuosina hän puhui usein tämän aikakauden tapahtumista, mutta hän tuskin koskaan puhui.

Skandasram 1980-luvulla

Harvoin puhumisen ajanjakso kesti noin kymmenen vuotta, vuoteen 1906 asti. Hän ei ollut antanut puhumattomuuden lupausta, hän oli vain väliaikaisesti menettänyt kyvyn artikuloida ääniä. Kun hän yritti puhua, hänen kurkkuunsa tuli aluksi jonkinlaista raakaa melua. Joskus hänen on tehtävä kolme tai neljä yritystä saada sanoja ulos. Koska hänen oli vaikea puhua, hän suosi hiljaisuutta.

Noin vuonna 1906-1907, kun hänelle palautui kyky puhua normaalisti, hän alkoi olla vuorovaikutuksessa ympäröivien ihmisten kanssa. Siihen mennessä hän vietti myös paljon aikaa vaeltelemalla itsekseen Arunachalalla. Hän rakasti vuorella oloa. Se oli hänen pää intohimonsa, hänen ainoa kiintymyksensä.

JD: Ja, että hän oli yksin? Hän kuljeskeli yksin?

DG: Toisinaan hän otti ihmisiä mukaan lyhyille kävelyille, mutta enimmäkseen hän oli yksin.

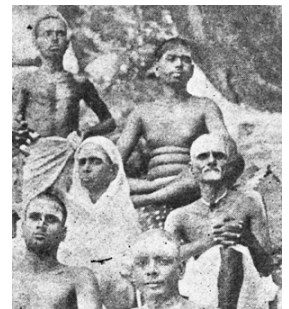
JD: Onko kirjoitettu kuka oli hänen ensimmäinen opetuslapsensa? Ehkä meidän ei pitäisi sanoa 'ensimmäinen opetuslapsi'.

Ryhmäkuva lähellä Virupaksha Luolaa noin vuodelta 1915

DG: Täällä oli ihmisiä, jotka pitivät hänestä huolta varhaisvuosinaan ja joita voitiin pitää hänen varhaisimpina palvojinaan. Merkittävin oli Palaniswami, joka hoiti häntä 1890-luvulta, kunnes hän kuoli vuonna 1915. He olivat erottamattomia lähes kaksikymmentä vuotta.

Bhagavan, ylhäällä oikealla, Palaniswami, toinen rivi oikealla. Bhagavanin äiti, keskellä. Sivaprakasam Pillai, alarivissä keskellä. Lähellä Virupaksha Luolaa, 1915

JD: Joten tämä mies olisi asunut luolassa Bhagavanin kanssa?

DG: Kyllä, hän oli kokopäiväinen hoitaja Virupaksha luolassa. Hän asui myös Gurumurthamissa Bhagavanin kanssa.

JD: Ja vähitellen muita ihmisiä ilmaantui paikalle ja heistä tulee melko pysyviä asukkeja. Luultavasti ei ollut muodollista vihkimystä?

DG: En todellakaan tiedä kuka päätti "OK, voit nukkua täällä tänään". Ei ollut johtoa, eikä sisäänkirjautumisia.

Kaikki olivat tervetulleita istumaan Bhagavanin kanssa - koko päivän, jos he halusivat. Ja jos he olivat vielä siellä yöllä, he voisivat myös nukkua siellä. Jos ruokaa oli saatavilla, kaikki läsnä olleet jakoivat sen.

Bhagavanilla ei ole koskaan ollut paljon tekemistä sen kanssa, ketkä olivat siellä ja ketkä eivät olleet, ketkä saivat jäädä ja ketkä eivät. Jos ihmiset halusivat jäädä, he jäivät ja jos halusivat lähteä, he lähtivät.

JD: Ja luultavasti se jatkui. Tarkoitan, ettei hän ollut koskaan aktiivisesti mukana asramin hallinnassa.

Bhagavan istumassa koiran kanssa Skandasramin sisäänkäynnillä

DG: Virupaksha kaudella ei ollut paljon työtä. Se oli kerjäävien sadhujen -yhteisö, joka vain pysyi Bhagavanin luona aina kun halusivat. Ihmiset menivät kaupunkiin, kerjäsivät kaduilla, kerjäsivät ruokaa ja tulivat sen takaisin Virupaksha luolaan. Bhagavan sekoitti kaiken ruoan yhteen, jakoi sen, ja se oli päivän ruoka. Jos ruokaa ei kerjätty tarpeeksi, ihmiset olivat nälkäisiä. Kukaan ei kokannut, joten ei ollut työtehtäviä, paitsi satunnaista siivousta. Kun

hänen äitinsä saapui vuonna 1914, keittiötyö alkoi. Hitaasti, hitaasti tultiin tilanteeseen, että jos halusit elää kokopäiväisesti hänen kanssaan, jouduit tekemään työtä.

Vielä tänäänkin ihmisten, jotka syövät ja nukkuvat täysipäiväisesti asramissa, on työskenneltävä siellä. Se ei ole paikka ihmisille, jotka haluavat istua ja meditoida koko päivän. Jos haluat tehdä niin, asut muualla.

JD: Joten tuolloin he muuttivat Skandasramiin?

DG: Se muuttui hieman organisoituneemmaksi, kun Bhagavan muutti Skandasramiin, mutta se oli silti kerjäävä sadhu yhteisö 1920-luvun alkuun saakka. Bhagavan itse kerjäsi 1890-luvulla. En sanoisi, että hän rohkaisi kerjäämiseen, mutta hänen mielestään se oli hyvä perinne. Mene ulos ja kerjää ruokasi, syö mitä ihmiset antavat, nuku puun alla ja herää seuraavana päivänä ilman mitään. Hän hyväksyi sydämellisesti tällaisen elämäntavan, mutta se ei ollut häntä varten, hänen asettuessaan paikoilleen ja kun hänen ympärilleen kasvoi asram.

JD: Ja hän pukeutui pelkkään lannevaatteeseen?

DG: Aluksi ensimmäisten kuukausien ajan hän oli alasti. Muutama kuukausi hänen saapumisensa jälkeen temppelissä oli iso festivaali. Jotkut palvojat nostivat hänet ylös ja pukivat hänet lannevaatteeseen, koska he tiesivät, että hänet voidaan pidättää, jos hän istuu näkyvällä paikalla ilman vaatteita. Suurimman osan elämästään hän käytti vain lannevaatetta, jota toisinaan täydensi dhoti, jonka hän sitoa kainaloiden alle eikä vyötärön ympärille. Täällä on melko kylmä talviaamuisin, mutta hän ei koskaan tuntunut haluavan tai tarvitsevansa lisää vaatteita.

JD: Milloin asramista alkoi kasvaa suuri?

DG: Mäeltä alas tuleminen oli iso askel Bhagavanin elämässä. Kun hänen äitinsä kuoli vuonna 1922, hänet haudattiin sinne, missä asram nyt sijaitsee. Paikka valittiin, koska se oli noina päivinä hindujen hautausmaa. Bhagavan asui edelleen Skandasramissa, mutta noin kuusi kuukautta myöhemmin hän tuli mäeltä alas eikä palannut takaisin. Hän ei koskaan kertonut syytä, miksi jäi mäen juurelle. Hän sanoi vain, ettei hänellä ollut mitään impulssia palata takaisin Skandasramiin. Näin nykyinen Ramanasramam sai alkunsa.

JD: Joten asram on rakennettu Hindulaiselle hautausmaalle?

DG: Joo. Noihin aikoihin hautausmaa oli kaukana kaupungin ulkopuolella. Nyt kaupunki on laajentunut sisältämään Ramanasramamin ja nykyinen Hindu hautausmaa on kilometrin kauempana kaupungista.

JD: Kuinka asram tuli vallanneeksi maata täältä?

DG: Paikka, johon Bhagavanin äiti haudattiin, oli itse asiassa luostarin, kaupungin uskonnollisen laitoksen omistuksessa. Organisaatiota johtanut mies arvosti kovasti Bhagavana, joten hän luovutti maan paikalle muodostuvalle Ramanasramamille. Kun Bhagavanin äiti kuoli, palvojien oli saatava lupa luostarin päämieheltä haudata hänet tähän, mutta siinä ei ollut mitään ongelmaa, koska hän oli myös palvoja.

JD: Ja ensimmäinen rakennus, oliko se äidin haudan yläpuolella oleva pyhäkkö?

Bhagavan seisomassa ensimmäisen Ramanasramam rakennuksen lähellä, 1922.

DG: No, pyhäkkö on vähän turhan hieno määritelmä. Täältä otettiin todella upea valokuva vuonna 1922, pian sen jälkeen, kun Bhagavan asettui tänne. Ainoa rakennus on kookoslehden kota. Näyttää siltä, että yksi hyvä tuulenpuuska puhaltaisi sen nurin. Ihmiset, jotka tulivat tapaamaan häntä sinä vuonna, ovat kertoneet, että huoneessa, jossa Bhagavan asui, ei ollut edes tilaa kahdelle henkilölle. Se oli ensimmäinen asram rakennus täällä: kookoslehtimaja, joka todennäköisesti vuoti, kun satoi.

JD: Se on hyvin kaunis nykyään – vettä, puita, riikinkukkoja. Sen on täytynyt olla hyvin alkeellinen 80 vuotta sitten.

Ensimmäinen rakennus Äidin Samadhin yllä, 1922

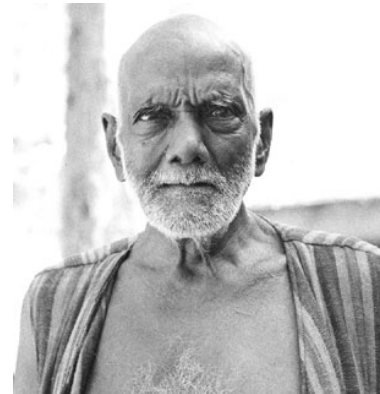
DG: Puhuin miehen kanssa, joka raivasi maata täällä. Hän kertoi minulle, että siellä oli suuria lohkarkeitä ja monia kaktus- ja piikkipensaita. Se ei ollut oikeasti metsää. Se ei ole oikea ilmasto rehevälle metsälle, eikä maaperää ole paljon. Graniittinen kallioperä on usein lähellä pintaa ja paljaita, kivisiä alueita on paljon. Tämä mies, Ramaswami Pillai, kertoi viettäneensä ensimmäiset kuusi kuukautta kaivamalla kiviä rautakangella, leikkaamalla kaktuksia ja tasoittamalla maata.

JD: Kun rakentaminen alkoi, oliko Bhagavan itse mukana siinä?

Ramaswami Pillai

DG: En usko, että hän rakensi ensimmäistä kookoslehtimajaa, mutta muutettuaan tänne hän oli käytännöllinen johtaja. Ensimmäinen kunnollinen rakennus, joka tehtiin äidin samadhin päälle oli hänen järjestämänsä ja rakennuttamansa. Oletko nähnyt, kuinka tiiliä valmistetaan täällä?

JD: Mahdollisesti.

Bhagavan Äidin Samadhilla 1930-luvulla

DG: Se on kuin mutapiirakoiden tekeminen. Aloitat tiilimuotoisella muotilla. Teet kasan mutaa ja käytät sitten muottia tuhansia mutatiiliä varten, jotka laitat aurinkoon kuivumaan. Kun ne on kuivattu oikein, pinoat ne talon kokoiseen rakenteeseen, jonka pohjassa on suuria reikiä tukkien lisäämistä varten. Ulkopinta on suljettu märällä mudalla ja tuli sytytetään pohjassa. Tulen sytyttämisen jälkeen myös pohja suljetaan umpeen. Tiilet paistetaan kuumassa, hapottomassa ympäristössä samalla tavalla kuin puuhiili.

Kahden tai kolmen päivän kuluttua tulet sammuvat ja jos mitään ei ole mennyt pieleen, tiilet on poltettu oikein. Jos tuli sammuu liian nopeasti tai jos sataa voimakkaasti tiilien polttamisen aikana, tiilet eivät pala kunnolla. Kun näin tapahtuu, koko tuotanto menee hukkaan usein, koska tiilet ovat pehmeitä ja rapeita – enemmän keksejä kuin tiilejä.

1920-luvulla joku yritti tehdä tiilet asramin lähellä, mutta polttaminen epäonnistui ja kaikki puolivalmistetut tiilet hylättiin. Kaikenlaista tuhlausta inhoava Bhagavan päätti käyttää kaikkia näitä kaupallisesti turhia tiiliä pyhäkön rakentamiseen äitinsä haudan päälle. Yhtenä yönä hänellä oli kaikki asramin ihmiset rivissä uunin ja asramin välillä. Tiilet siirrettiin kädestä käteen, kunnes oli tarpeeksi tiiliä rakentamista varten. Seuraavana päivänä hän teki muuraustöitä itse, kun hän ja hänen palvojansa pystyttivät muurin samadhin ympärille. Bhagavan teki paljon töitä seinän sisäpuolella, sillä ihmiset kokivat, että koska rakennelmasta tuli temppeli, brahmiinien olisi rakennettava sisätilat. Tämä oli ainoa rakennus, jonka hän itse rakensi, mutta vuosia myöhemmin, kun suuret graniittirakennukset, jotka muodostavat suuren osan nykyisestä asramista, pystytettiin, hän oli arkkitehti, insinööri ja rakennusvalvoja. Hän oli siellä joka päivä antaen käskyjä ja seuraten töiden etenemistä.

JD: Sanoit, että hän 'inhosi tuhlaamista'. Voitko kertoa sitä vähän lisää?

DG: Hänellä oli asenne, jonka mukaan kaikki, mikä tuli asramiin, oli Jumalan lahja ja että sitä tulisi hyödyttää oikein. Hän poimii kynsillään keittiön lattialta löytämänsä sinapinsiemenet ja vaati niiden säilyttämistä ja käyttöä; hän leikkasi valkoiset reunat pois koevedoksista asramin kirjoista, ompeli ne yhteen ja valmisti niistä pieniä muistivihkoja; hän yritti keittää vihannesten osia, kuten munakoison piikkiset päät, jotka yleensä heitetään pois. Hän myönsi olevansa hieman fanaatikko tässä asiassa.

Hän huomautti kerran: "Se on hyvä asia, etten koskaan mennyt naimisiin. Kukaan nainen ei olisi sietänyt tapojani."

JD: Palaten takaisin rakennustoimintaan, kuinka aktiivinen hän oli päivittäisissä päätöksissä? Päättikö hän esimerkiksi, mihin ovet ja ikkunat laitettiin?

DG: Joo. Joko hän selitti haluamansa suullisesti, tai hän teki pieniä luonnoksia kirjekuorien takaosaan tai paperin palasiin.

JD: Se, mitä kuvailette nyt, on täysin erilainen Bhagavan kuin se, joka istui kaikki päivät samadhissa. Useimmat ihmiset ajattelevat, että hän vietti koko elämänsä rauhallisesti istuen hallissa tekemättä mitään.

DG: Hän ei halunnut istuskella salissa koko päivän. Hän sanoi usein, että se oli hänen vankilansa. Jos hän olisi töitä tekemässä vierailijoiden saapuessa, joku tuli ja kertoi hänelle, että häntä tarvittiin salissa. Siellä hän yleensä tapasi uusia ihmisiä.

Hän huokaisi ja huomautti: "Ihmisiä on saapunut. Minun on palattava vankilaan."

JD: "Minun on mentävä istumaan sohvalle."

Bhagavan tarkastamassa ruokasalin rakennustyömaata, 1930-luvun puolvälissä

DG: Joo. "Minun on mentävä istumaan sohvalle ja kertomaan ihmisille, kuinka valaistua." Bhagavan nautti kaikenlaisesta fyysisestä työstä, mutta hän nautti erityisesti ruoanlaitosta.

Hän oli asramin pääkokki ainakin viisitoista vuotta. Hän nousi kello kaksi tai kolme joka aamu, leikkasi vihanneksia ja valvoi ruoanlaittoa. Kun uudet asramin rakennukset valmistuivat 1920- ja 30-luvuilla, hän oli myös ohjaava insinööri ja arkkitehti.

JD: Mielestäni se, mistä juuri puhuit, on omalta osaltaan erittäin tärkeää yleensä. Ihmisillä on mielikuvia ja ideoita Bhagavanista. Suurimmalla osalla ihmisistä on kuva hänestä miehenä, joka istui sohvalle, näytti autuaalta tekemättä mitään. Kuvailemasi mies on täysin erilainen.

DG: Hänen tilansa ei muuttunut kuusitoista vuotiaasta lähtien, mutta hänen ulkoinen toimintansa muuttui. Elämänsä alussa täällä Arunachalassa hän oli hiljainen ja teki harvoin mitään. Kolmekymmentä vuotta myöhemmin hänellä oli hektinen ja kiireinen aikataulu, mutta hänen kokemuksensa siitä, kuka hän on, ei koskaan horjunut myöhemmin kiireisen elämänvaiheensa aikana.

JD: Pidän tavasta, jolla puhut, koska tavallaan romutat paljon henkisiä myyttejä.

Chadwick istumassa verannallaan

DG: Bhagavan ei koskaan tuntenut oloonsa mukavaksi tilanteessa, jossa hän istui sohvalla 'gurun' roolissa ihmisten istuessa lattialla hänen ympärillään. Hän halusi työskennellä ja elää ihmisten kanssa, olla vuorovaikutuksessa heidän kanssaan normaalilla, luonnollisella tavalla, mutta vuosien mittaan mahdollisuudet tällaiseen elämään kävivät yhä vähemmäksi.

Yksi ongelmista oli se, että ihmiset olivat usein täysin hämmentyneitä hänestä. Useimmat ihmiset eivät voineet toimia normaalisti hänen ympärillään. Monet vierailijoista halusivat laittaa hänet jalustalle ja kohdella häntä kuin jumalaa, mutta hän ei näyttänyt arvostavan tällaista kohtelua.

On hienoja tarinoita ihmisistä, jotka käyttäytyvät luonnollisesti ja saavat luonnollisen vastauksen Bhagavanilta. Majuri Chadwick kirjoitti, että Bhagavan tuli hänen huoneeseensa lounaan jälkeen, kävi läpi asioitaan kuin utelias lapsi, istui sängyllä ja keskusteli hänen kanssaan. Kuitenkin, kun Chadwick kerran laittoi tuolin valmiiksi Bhagavanin saapumista odottaessa, vierailut lopetettiin. Chadwick oli siirtynyt 'kaverinsa' saapumisesta, Gurun saapumiseen, joka tarvitsi kunnioitusta ja erityistä tuolia. Kun tämä muodollisuus tehtiin, vierailut päättyivät.

JD: Joten, hän koki itsensä 'ystävänä' eikä 'mestarina'.

DG: Bhagavanilla ei ollut omaa perspektiiviä; hän vain reagoi tapaan, jolla ihmiset hänen ympärillään ajattelivat ja kohtelevat häntä. Hän voi olla ystävä, isä, veli, jumala riippuen palvojan tavasta lähestyä häntä. Yksi nainen oli vakuuttunut siitä, että Bhagavan oli hänen poikavauvansa. Hänellä oli pieni nukke, joka näytti Bhagavanilta, ja hän tarttui siihen kuin vauva hänen läsnä ollessaan. Hänen uskomuksensa tähän oli niin vahva, että hän alkoi erittämään maitoa pidellessään Bhagavan-nukkea sylissään.

Bhagavan näytti hyväksyvän kaiken guru opetuslapsen suhteen, joka piti palvojan huomion Itseä tai Gurun muotoa kohtaan, mutta samalla hän silti piti ja nautti ihmisistä, jotka pystyivät kohtelemaan häntä normaalina olentona.

Bhagavan toisinaan sanoi, että sillä ei ollut merkitystä, kuinka käsitit Gurun, kunhan vain ajattelit häntä koko ajan. Äärimmäisenä esimerkkinä hän mainitsi kaksi ihmistä menneiltä ajoilta, jotka valaistuivat vihaamalla Jumalaa niin paljon, etteivät voineet lopettaa Hänen ajattelemistaan.

On olemassa Tamilinkielinen-lause, joka käännettynä tarkoittaa "Äiti-Isä-Guru-Jumala". Monet ihmiset tunsivat niin häntä kohtaan.

Bhagavan itse sanoi, ettei hän koskaan tuntenut olevansa Guru, Guru- opetuslapsi suhteessa kenenkään kanssa. Hänen julkinen kantansa oli, ettei hänellä ollut opetuslapsia, koska hänen mukaansa Itsen näkökulmasta ei ollut ketään, joka olisi erilainen tai erillinen hänestä. Ollen Itse ja tietäen, että vain Itse on olemassa, hän tiesi, ettei ole valaistumattomia ihmisiä, jotka olisivat tarvinneet valaistumista. Hän kertoi näkevänsä vain valaistuneita ihmisiä ympärillään.

Näin todetessani, on sanottava, että Bhagavan toimi kuitenkin selvästi Guruna tuhansille ihmisille, jotka uskoivat häneen ja yrittivät seurata hänen opetuksiaan.

JD: Minkä ajan jakson aikana Bhagavan osallistui aktiivisesti rakennustyöhön?

DG: Asram alkoi muuttua kookoslehtirakenteista kivirakennuksiin noin vuoden 1930 aikana. Suuri rakennusvaihe oli 1930-42. Äidin temppeli rakennettiin sen jälkeen, mutta Bhagavan ei valvonut niin paljon sen suunnittelua ja rakentamista. Tämä työ tehtiin alihankintana temppeliasiantuntijoilla. Bhagavan vieraili rakennustyömaalla säännöllisesti, mutta hän ei ollut niin paljon mukana suunnittelussa tai suunnittelupäätöksissä.

JD: Jos joku olisi vieraillut näiden kahdentoista vuoden aikana, he olisivat löytäneet Bhagavanin, joka ei istunut sohvalla. Olisivatko he löytäneet hänet työskentelemässä, ohjaamassa työntekijöitä?

Bhagavan kävelyllä Arunachalalla Madhava Swamin kanssa

DG: Se olisi riippunut siitä, milloin he tulivat. Bhagavanilla oli rutiini, jonka hän piti. Hän oli aina salissa aamua ja illalla laulamassa - kaksi jaksoa noin 45 minuuttia. Hän olisi siellä illalla, juttelemassa kaikkien asramin työntekijöiden kanssa, jotka eivät voineet nähdä häntä päivällä heidän eri tehtäviensä vuoksi asramin eri osissa. Hän olisi siellä, jos saapui vieraita, jotka halusivat puhua hänen kanssaan. Hän käveli säännöllisesti mäellä tai Palakottun, alueella, joka sijaitsee asramin vieressä. Nämä kävelyretket tapahtuivat yleensä aterioiden jälkeen. Hän sopi muut työnsä näiden tapahtumien ympärille. Jos mikään tai kukaan ei tarvinnut hänen huomiotaan salissa, hän saattoi mennä katsomaan, kuinka kokeilla sujui hommat, tai hän saattoi mennä navettaan tarkistamaan asramin lehmiä. Jos käynnissä oli iso rakennusprojekti, hän meni usein ulos tarkistamaan työn etenemistä. Enimmäkseen hän kierteli rakennustyömailla lounaan jälkeen, kun kaikilla muilla oli siesta.

Hän valvoi monia työntekijöitä, ei vain niitä, jotka rakensivat rakennuksia. Hallissa olleet palvojat sitoivat ja uudelleen sitoivat kirjoja hänen valvonnassaan, kokit toimivat hänen ohjeidensa mukaan ja niin edelleen. Ainoa alue, johon hän ei tuntunut olevan taipuvainen osallistumaan, oli asramin toimisto. Hän antoi veljensä toimia melko vapaasti siellä,

vaikkakin joskus hän puuttui asiaan, jos hänestä tuntuisi, että jotain, joka oli jätetty huomiotta, piti tehdä.

Aiempina vuosina, vuoteen 1926 saakka, hän käveli myös säännöllisesti Arunachalan ympäri.

JD: Seurasiko ihmiset häntä?

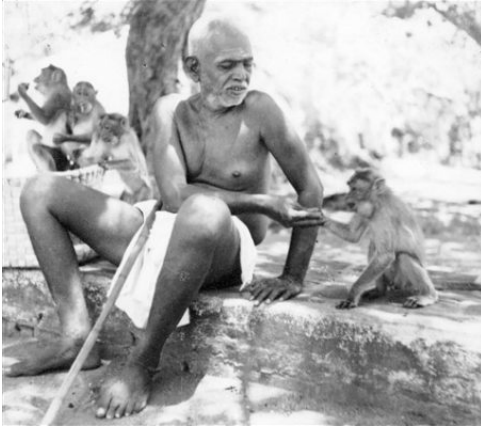
DG: Kyllä, suuret väkijoukot kulkivat hänen kanssaan myöhempinä vuosina ja kun hän kulki kaupungin läpi, siellä oli vielä enemmän ihmisiä, jotka odottavat häntä, yrittävät ruokkia häntä tai yrittävät saada hänet taloonsa. Hän hylkäsi kaikki nämä kutsut. 1890-luvun jälkeen hän ei koskaan vieraillut yksityistalossa kaupungilla.

Hän lopetti mäen ympäri kiertämisen vuonna 1926, koska ihmiset alkoivat riidella siitä, kenen pitäisi jäädä asramiin. Kukaan ei halunnut jäädä, mutta jonkun piti aina jäädä vartioimaan omaisuutta.

Lopuksi hän sanoi: "Jos lopetan mäen kiertämisen, ei enää taistella siitä, kuka jää tänne."

Hän ei enää koskaan tehnyt kierrosta.

Bhagavan syöttämässä apinaa Ramanasramamissa

JD: Sanoit, että hän oli hyvin luonnollinen henkilö, joka piti hyvin luonnollisista ihmisistä. Oletan, että hän piti myös eläimistä.

DG: Lähes kaikista. Olen lukenut, että hän ei pitänyt erityisesti kissoista, mutta en tiedä mitä todisteita siitä on. Sikäli kuin voin selvittää, hän rakasti kaikkia asramissa olevia eläimiä. Hän osoitti erityistä rakkautta koirille, apinoille ja oraville.

JD: Ja ne, oletettavasti, myös asuivat asramissa?

DG: Bhagavan sanoi, että ihmiset asramissa kuokkivat eläimille kuuluvalla maalla ja että paikallisilla villieläimillä oli aiemmat vuokrausoikeudet. Hän ei koskaan hyväksynyt eläinten karkottamista joko suuremman tilan saamiseksi ihmisille, tai koska jotkut ihmiset eivät pitäneet eläimistä. Hän oli aina eläinten puolella, kun heitä yritettiin karkottaa tai aiheuttaa heille minkäänlaista harmia.

Hänellä oli oravia sohvallaan. He muuttivat sisään ja tekivät pesiä nurmikattoon hänen päänsä yläpuolelle; he juoksentelivat kaikkialla hänen vartalollaan ja hänen tyynyissään oli vauvoja. Joskus hän istui yhden päällä ja tukahdutti sen vahingossa. Niitä oli kaikkialla.

Bhagavan leikkimässä oravan kanssa

JD: Hän kuulostaa hyvin luonnolliselta henkilöltä, joka piti normaalina ja luonnollisena, että eläimiä oli hänen ympärillään.

DG: Se oli luonnollista ja normaalia hänelle, mutta se ei ollut luonnollista ja normaalia monille ihmisille, jotka kokoontuivat hänen ympärilleen. Bhagavanin piti aina taistella eläinten nurkassa varmistaakseen, että he saivat asianmukaista hoitoa tai että heille ei aiheutettu tarpeetonta haittaa.

Iso uusi sali, Äidin Temppelin edessä oleva kivirakennus, rakennettiin Bhagavanille 1940-luvulla. Vanha sali, jossa hän oli asunut 1920-luvun lopulta lähtien, oli käynyt liian pieneksi kaikille ihmisille, jotka halusivat nähdä hänet. Uusi sali oli iso,

mahtailtava, graniittinen tila, joka muistutti temppelin mantapamia, mutta se oli pelottava paikka joillekin ihmisille ja kaikille eläimille.

Kävelyllä koiran kanssa Palakottussa

Kun Bhagavanille näytettiin, missä hän tulisi istumaan, hän kysyi: 'Entä oravat? Missä he asuvat? '

Heillä ei ollut rakosia missä olla, eikä ruohoisia paikkoja pesäkseen. Bhagavan valitti myös, että rakennus pelotti joitain köyhiä ihmisiä, jotka halusivat tulla tapaamaan häntä. Hän näki aina asiat heikompiensa näkökulmasta, olivatpa ne eläimiä tai ihmisiä.

JD: Tuo iso kivi sohva näyttää jotenkin kuuluvan toiselle henkilölle.

Bhagavan istumassa sohvalla uudessa salissa

DG: Kyllä, se ei ollut ollenkaan hänen tyyliään. Eräs kuvanveistäjä teki hänestä kivipatsaan samaan aikaan, kun viimeisiä valmisteluja tehtiin tälle uudelle salille. Kun Bhagavanille kerrottiin, että tämä uusi veistetty graniittisohva on tarkoitettu hänelle, hän huomautti: "Anna kivi swamin istua kivi sohvalla". Lopulta hän muutti tähän saliin, koska missään muualla hän ei olisi voinut tavata niin suuren määrän ihmisiä, mutta hän ei viipynyt täällä kauan.

JD: Ja se oli noin vuosi ennen hänen kehostaan luopumista?

DG: Hänen äitinsä samadhin yläpuolella oleva temppeli vihittiin käyttöön maaliskuussa 1949 ja Bhagavan muutti uuteen saliin pian sen jälkeen. Hänelle kehittyi syöpä, sarkooma käsivarsiin sinä vuonna. Se heikensi häntä fyysisesti siinä määrin, että hän ei pystynyt kävelemään kylpyhuoneeseensa ja takaisin. Siinä vaiheessa hänen kylpyhuoneensa muutettiin huoneeksi hänelle. Siellä hän vietti muutaman viimeisen kuukauden elämästään.

JD: Se on paikka, jota kutsutaan *samadhi* huoneeksi?

DG: Joo. Energinen tamilinainen, Janaki Amma, tuli ashramiin 1940-luvulla. Kun hän pyysi osoittamaan hänet naisten kylpyhuoneeseen, hänelle kerrottiin, ettei sellaista ollut. Hän järjesti sellaisen rakentamisen ja tässä huoneessa Bhagavan vietti viimeiset päivänsä. Se oli lähin kylpyhuone uudelle salille, johon hän muutti vuonna 1949. Siitä tuli tuolloin hänen oma kylpyhuoneensa, koska kukaan ei halunnut vaivata häntä kävelemään pidemmälle. Hän kieltäytyi antamasta kenenkään auttaa häntä kävellessään tähän kylpyhuoneeseen, vaikka hän oli erittäin heikko. Oletko nähnyt videon hänestä viimeisenä vuotenaan?

JD: Luultavasti.

Janaki Mata

DG: Se on kiusallista katsella. Hänen polvissaan on massiivisia turvotuksia, ja ne näyttävät tärisevän puolelta toiselle. Tästä materiaalista näkee, että hän oli erittäin heikko, mutta hän ei koskaan antanut kenenkään auttaa häntä liikkueessaan. Uuden salin oviaukossa on kivinen askel. Palvojien täytyi seisoa täysin avuttomina, kun Bhagavan yritti astua tämän esteen yli. Kukaan ei saanut tarjota apua. Lopulta, kun tämä askel osoittautui liian suureksi esteeksi, hän muutti kylpyhuoneeseen ja pysyi siellä, kunnes kuoli huhtikuussa 1950.

JD: Oliko niin, että hän oli vielä tuolloin tavattavissa?

DG: Hän oli erittäin päättäväinen, että kuka tahansa, joka halusi nähdä hänet, sai darshanin vähintään kerran päivässä. Kun ihmiset tajusivat, ettei hän enää olisi täällä paljon pidempään, väkijoukot kasvoivat. Muutaman viimeisen viikon ajan oli 'kävely darshan'. Ihmiset kulkivat hänen huoneensa ohitse ja pranasivat hänelle yksi kerrallaan.

JD: Ja se jatkui hänen viimeiseen päiväänsä saakka?

DG: Kyllä, hän antoi viimeisen julkisen darshaninsa kuolemanpäivänsä iltapäivällä.

JD: Kyllä, olen tavannut jonkun, joka käveli hänen ohitse päivää ennen hänen kuolemaansa.

Darshan jono Sri Ramanan huoneen edessä hänen viimeisinä elinpäivinä

DG: Hän vaati, että yleisön oli päästävä hänen luokseen mahdollisimman paljon. 1940-luvulle saakka hänen huoneensa ovet olivat avoinna 24 tuntia vuorokaudessa. Jos halusit nähdä hänet kello 3 aamuyöstä, kukaan ei estä sinua menemästä ja näkemästä häntä. Jos sinulla oli ongelmia, voit mennä kertomaan ne hänelle keskellä yötä.

JD: Joten, vaikka hän teki paljon töitä - pilkkoen vihanneksia, työskennellen rakennuksilla ja niin edelleen -, hän oli itse asiassa aina käytettävissä?

DG: Tuossa elämänsä vaiheessa hänen ympärillään ei ollut paljon ihmisiä. Puhut vuosista, jolloin hän oli aktiivisesti mukana ruoanlaitossa ja rakennustöissä. Noihin aikoihin, jos joukko ihmisiä tuli tapaamaan häntä, hän meni saliin katsomaan, mitä he halusivat.

Kaikilla asramissa asuvilla oli työpaikka. Työskentelit joko navetassa, tai keittiössä, puutarhassa, toimistossa ja niin edelleen. Asramin asukkaat eivät saaneet istua Bhagavanin kanssa päivän aikana, koska heillä oli töitä. Illalla kaikki asram-työntekijät kokoontuivat Bhagavanin ympärille ja muutaman tunnin ajan he saivat hänet itselleen. Vierailijat menisivät yleensä kotiin illalla. Ihmiset,

jotka hän näki päivän aikana salissa, olivat asramin vierailijoita ja muutamia palvojia, joilla oli talo lähellä.

JD: Oliko kaikilla vapaus kysellä häneltä?

DG: Teoriassa kyllä, mutta monet ihmiset olivat aivan liian peloissaan lähestyäkseen häntä. Hän puhui toisinaan ilman, että hänelle esitettiin kysymyksiä. Hän halusi kertoa tarinoita tunnetuista pyhimyksistä ja hän kertoi usein tarinoita siitä, mitä hänelle oli tapahtunut hänen elämänsä eri vaiheissa. Hän oli upea tarinankertaja ja aina kun hänellä oli hyvä tarina kerrottavanaan, hän näytteli eri päähenkilöiden osat. Hän eläytyi niin voimakkaasti kertomuksiin, että hän alkoi usein itkeä päästessään tarinan erityisen liikuttavaan osaan.

JD: Joten, vaikutelma hänestä hiljaisena ei pidä paikkansa?

DG: Hän oli hiljainen suurimman osan päivästä. Hän sanoi ihmisille, että hän mieluummin pysyi hiljaisuudessa, mutta puhui usein tunteja kerrallaan, kun hän oli sillä tuulella.

En tarkoita, että jokainen, joka tuli tapaamaan häntä sai nopeasti sanallisen vastauksen kysymykseensä. Voit kysyä ilmeisen vakavan kysymyksen ja Bhagavan saattoi sivuuttaa sinut. Hän saattoi tuijottaa ikkunasta eikä näyttää mitään merkkiä siitä, että olisi edes kuullut kysymystäsi. Joku muu saattoi tulla sisään ja kysyä kysymyksen ja saada välittömän vastauksen. Se näytti joskus hiukan kuin arpajaisilta, mutta lopulta kaikki saivat tarvitsemansa tai ansaitsemansa. Bhagavan vastasi siihen, mitä oli ihmisten mielessä, eikä vain heidän kysymyksiinsä ja koska hän oli ainoa henkilö, joka näki mitä siinä piirissä tapahtui, hänen vastauksensa toisinaan näyttivät ulkopuolisten silmissä olevan satunnaisia tai mielivaltaisia.

Monet ihmiset kysyisivät jotain eivätkä saaneet sanallista vastausta, mutta he huomasivat myöhemmin, että pelkästään hänen läsnäolossaan istuminen oli antanut heille vaadittavan rauhan tai vastauksen. Tämä oli sellainen vastaus, jonka Bhagavan mieluummin antoi: hiljainen, parantava armon virta, joka antoi ihmisille rauhaa, ei vain tyydyttävää sanallista vastausta.

JD: Milloin hän alkoi antaa opetuksia ja millaisia ne olivat? Minulle on kerrottu, että kun hän asui mäellä olevassa luolassa, joku tuli hänen luokseen ja kysyi, mitkä hänen opetuksensa olivat. Hän ilmeisesti kirjoitti ne pieneen kirjaseen. Voitko sanoa jotain tästä?

DG: Tämä oli vuosi 1901. Hänellä ei ollut edes muistikirjaa. Sivaprakasam Pillaiksi kutsuttu mies tuli ja kysyi kysymyksiä. Hänen peruskysymyksensä oli 'Kuka minä olen?' 'Kuinka saan selville, kuka oikeasti olen?' Dialogi kehittyi siitä, mutta sanoja ei puhuttu. Bhagavan kirjoitti vastauksensa sormellaan hiekkaan, koska tuolloin hänellä oli vaikeuksia muodostaa äänellään sanoja. Tämä alkeellinen kirjoitusväline tuotti lyhyitä, raikkaita vastauksia.

Sivaprakasam Pillai ei kirjoittanut ylös näitä vastauksia. Jokaisen uuden kysymyksen esittämisen jälkeen Bhagavan pyyhki aikaisemman vastauksensa pois ja kirjoitti uuden vastauksen sormellaan. Kun hän meni kotiin, Sivaprakasam Pillai kirjoitti ylös mitä muisti tästä hiljaisesta keskustelusta.

Sivaprakasam Pillai

Noin kaksikymmentä vuotta myöhemmin hän julkaisi nämä kysymykset ja vastaukset liitteenä lyhyessä Bhagavanin elämäkerrassa, jonka hän oli kirjoittanut ja julkaissut. Muistaakseni ensimmäisessä julkaistussa versiossa oli kolmesta kysymystä ja vastausta. Bhagavanin palvojat arvostivat tätä julkaisua. Ramanasramam julkaisi sen erillisenä kirjasena ja jokaisen painoksen yhteydessä lisättiin yhä enemmän kysymyksiä ja vastauksia. Pisin versio sisältää noin kolmekymmentä.

Jossain vaiheessa 1920-luvulla Bhagavan kirjoitti itse tämän kysymys- ja vastaussarjan proosan muotoon, laatien joitain vastauksia ja poistamalla toisia. Tämä on nyt julkaistu nimellä *Who am I?* (Kuka minä olen?) Bhagavanin kootuissa teoksissa ja erikseen pienenä pamflettina. Se on yksinkertaisesti Bhagavanin yhteenveto vastauksista, jotka oli hänen sormellaan kirjoitettu yli kaksikymmentä vuotta aiemmin.

JD: Se vaikuttaa melko lyhyeltä.

DG: Kyllä, se on luultavasti noin 10 sivuinen.

JD: Pääkysymys on tämä 'Kuka minä olen?' Olenko oikeassa?

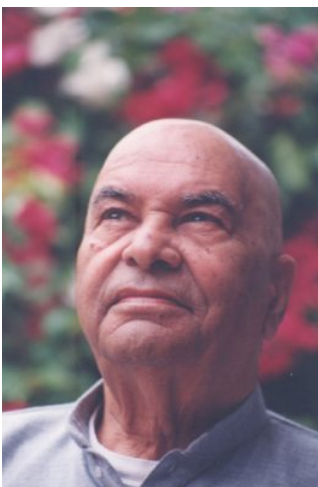
DG: Sitä kutsutaan nimellä "Kuka minä olen?", mutta se kattaa kaikenlaisia asioita: onnellisuuden luonne, mikä maailma on, kuinka se syntyy, kuinka se katoaa. Siellä on myös yksityiskohtainen osa, joka selittää kuinka harjoittaa itsetutkimusta.

JD: Voisit sanoa jotain siitä. Olen henkilökohtaisesti lukenut itsetutkimuksesta monien vuosien ajan, mutta ei ole täysin selvää, mitä se on. Onko se jokin harjoitus, jota teet aamulla? Onko se jotain, jonka teet kerran tai säännöllisesti? Onko se jokin hengitystekniikka, vai eräänlainen meditaatio?

DG: Papaji sanoi aina "Tee se kerran ja tee se kunnolla". Se on ihanteellinen tapa, mutta tiedän vain kaksi tai kolme ihmistä, jotka ovat tehneet sen kerran ja saaneet oikean vastauksen: suora kokemus Itsestä. Nämä ihmiset olivat valmiita välittömään kokemukseen, joten kun he kysyivät kysymyksen, Itse vastasi oikealla vastauksella, oikealla kokemuksella.

JD: Kuten Papaji itse?

Papaji, Kasvitieteellinen Puutarha haastattelu, 1993

DG: Papaji ei koskaan harjoittanut itsetutkimusta, vaikkakin suositti sitä voimakkaasti aloitettuaan opettamisen.

Ajattelen kahta merkittävää ihmistä, jotka molemmat tulivat Bhagavanin luokse 1940-luvun lopulla. Yksi oli nainen, jolla oli monia visioita Muruganista, hänen valitusta jumaluudestaan. Hän oli palvoja, joka ei ollut koskaan kuullut itsetutkimuksesta. Hän ei tiennyt edes paljon Bhagavanista, kun hän seisoi hänen edessään huhtikuussa 1950. Hän oli yksi ihmisistä, joilla oli "kävely Darshan" Bhagavanin viimeisinä päivinä. Kun hän seisoi Bhagavanin edessä, kysymys 'Kuka minä olen?' ilmestyi spontaanisti hänen mieleensä ja vastauksena hänelle oli heti suora kokemus Itsestä. Hän kertoi myöhemmin, että tämä oli ensimmäinen kerta hänen elämässään, kun hän koki Brahmanin.

Toinen henkilö, jota ajattelen, on Lakshmana Swamy. Hän ei myöskään ollut aiemmin tehnyt itsetutkimusta. Hän oli ollut palvoja vain muutaman kuukauden ja tuona aikana hän oli toistanut Bhagavanin nimeä henkisenä harjoituksena. Lokakuussa 1949 hän istui Bhagavanin läsnäolossa ja sulki silmänsä. Kysymys 'Kuka minä olen?' ilmestyi spontaanisti hänen sisällään ja vastauksena hänen mielensä palasi sen alkulähteeseen, sydämeen, eikä koskaan ilmennyt enää. Hänen tapauksessaan se oli pysyvä kokemus, todellinen itseoivallus.

Molemmissa tapauksissa ei aikaisemmin oltu harjoitettu itsetutkimusta ja molemmissa tapauksissa kysymys 'Kuka minä olen?' ilmestyi spontaanisti heissä. Sitä ei kysytty vapaaehtoisesti. Nämä ihmiset olivat valmiita kokemaan Itsen. Bhagavanin läsnä ollessa kysymys ilmaantui heille ja hänen läsnä ollessaan heidän yksilöllisyytensä katosi.

Mielestäni fyysinen läsnäolo oli yhtä tärkeää kuin kysymyksen esittäminen. Monet muut ihmiset ovat kysyneet tätä kysymystä loputtomasti saamatta aikaan tulosta, jonka nämä kaksi saivat, kun kysymys ilmeni heillä kerran.

Haluan myös huomauttaa, että molemmilla ihmisillä oli kokemuksensa Bhagavanin elämän viimeisten kuukausien aikana. Vaikka hänen ruumiinsa oli hajoava, fyysisesti

heikentäen häntä, hänen henkinen voimansa, fyysinen läsnäolo pysyi yhtä vahvana kuin aina.

JD: Tarkoitatko, että itsetutkimus ei ole harjoitus, että se ei ole jotain, jota meidän pitäisi tehdä jatkuvasti, tunti tunnilta, päivä päivältä?

DG: Se on harjoitus suurimmalle osalle ihmisiä ja Bhagavan rohkaisi ihmisiä harjoittamaan sitä niin usein kuin mahdollista. Hän sanoi, että harjoitusta olisi jatkettava aina itseoivallukseen asti.

Se ei ollut hänen ainoa opetuksensa, eikä hän pyytänyt kaikkia hänen luokseen tulevia tekemään sitä. Yleensä, kun ihmiset lähestyivät häntä ja kysyivät henkisiä neuvoja, hän kysyi heiltä, mitä harjoitusta he tekivät. He kertoivat hänelle ja hänen tavanomainen vastauksensa oli "erittäin hyvä, jatkakaa sitä."

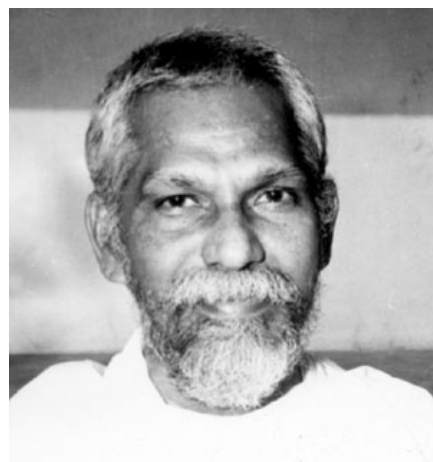
Hänellä ei ollut vahvaa lähetyssaarnaajan intoa itsetutkimusta kohtaan, mutta hän sanoi, että ennemmin tai myöhemmin kaikkien on tultava itsetutkimiseen, koska tämä on ainoa tehokas keino poistaa yksilöllinen 'minä'. Hän tiesi, että suurin osa häntä lähestyneistä ihmisistä mieluummin toisti Jumalan nimeä tai palvoi häntä tietyssä muodossa. Joten hän antoi heidän jatkaa mitä tahansa käytäntöä, johon he tunsivat vetoa.

Kuitenkin, jos tulit hänen luokseen ja kysyit: 'En tee tällä hetkellä mitään harjoittelua, mutta haluan kokea valaistumisen. Mikä on nopein ja suurin tapa sen saavuttamiseksi?' Hän vastaisi melkein aina "harjoita itsetutkimusta."

JD: Onko olemassa tallennetta, jossa hän sanoo sen olevan nopein ja suurin tie?

DG: Kyllä. Hän mainitsi tämän useaan otteeseen, mutta hänen tyyliensä ei ollut pakottaa ihmisiä. Hän halusi palvojien haluavan sitä, kun he olivat siihen valmiita.

Lakshmana Swamy

JD: Joten vaikka hän hyväksyi kaikki harjoitukset, joihin ihmiset osallistuivat, hän aivan selvästi oli sitä mieltä, että nopein ja suorin metodi oli itsetutkimus?

DG: Kyllä, ja hän sanoi myös, että sinun tuli pitäytyä siinä aina itseoivallukseen saakka.

Bhagavanille se ei ollut tekniikka, jota harjoitit tunnin päivässä istuen jalat ristissä lattialla. Se on jotain, jota sinun tulisi tehdä koko valveillaoloaikanas, yhdistelmänä sen kanssa mitä kehosi tekee.

Hän kertoi, että aloittelijat voisivat aloittaa tekemällä sen istuen silmät suljettuina, mutta kaikille muille hän odotti sen tapahtuvan tavallisen päivittäisen toiminnan aikana.

JD: Sanoisitko varsinaisen tekniikan suhteen, että se on olemista tässä hetkessä tietoisena siitä, mitä mielessä tapahtuu?

DG: Ei, sillä ei ole mitään tekemistä sen kanssa, että tiedät mitä mielessä tapahtuu. Se on hyvin erityinen menetelmä, jonka tarkoituksena on selvittää, missä 'minä' tunne syntyy. Itsetutkimus on aktiivinen tutkinta, ei passiivinen todistaminen.

Voit esimerkiksi miettiä sitä, mitä sinulla oli aamiaiseksi, tai saatat katsoa puutarhassa olevaa puuta. Itsetutkimuksessa et vain ole tietoinen näistä ajatuksista; kiinnität huomiosi ajattelijaan, jolla on ajatus, havaitsijaan, joka havaitsee. On 'minä', joka ajattelee, 'minä', joka havaitsee ja tämä 'minä' on myös ajatus. Bhagavanin ohje oli keskittyä tähän 'minä' tunteen selvittämiseen, mikä se todella on. Itsetutkimuksessa yrität selvittää, missä tämä 'minä' tunne syntyy, palata takaisin sinne ja pysyä siellä. Se ei ole vain tarkkailua; se on eräänlainen aktiivinen tutkimus, jossa yritetään selvittää, kuinka yksilöllisyyden tunne syntyy.

Voit tutkia tätä 'minä' luonnetta kysymällä itseltäsi 'kuka minä olen?' Tai mistä tämä 'minä' tulee? Vaihtoehtoisesti voit yrittää ylläpitää jatkuvaa tietoisuutta tästä 'minästä'. Kumpi tahansa lähestymistapa lasketaan itsetutkimuksena. Sinun ei pitäisi ehdottaa vastauksia kysymykseen, kuten 'Olen tietoisuus', koska kaikki itsellesi antamasi vastaukset ovat pikemminkin käsitteellisiä kuin kokemuksellisia. Ainoa oikea vastaus on suora Itsen kokemus.

JD: On selvää, mitä juuri sanoit, mutta se on melkein mahdotonta toteuttaa. Se kuulostaa yksinkertaiselta, mutta tiedän omasta kokemuksestani, että se on erittäin vaikeaa.

DG: Se tarvitsee harjoittelua ja sitoutumista. Sinun on jatkettava sitä, eikä antaa periksi. Harjoittelu muuttaa hitaasti mielen tapoja. Harjoittelemalla säännöllisesti ja jatkuvasti, siirät huomiosi pintapuolisista ajatuksista ja siihen paikkaan, jossa itse ajatus alkaa ilmetä. Viimeksi mainitussa paikassa alat kokea Itsen rauhaa ja hiljaisuutta ja se antaa sinulle kannustimen jatkaa.

Bhagavanilla oli erittäin sopiva analogia tähän prosessiin. Kuvittele, että sinulla on härkä ja että pidät sitä tallilla. Jos jätät oven auki, härkä vaeltaa ulos etsien ruokaa. Se voi löytää ruokaa, mutta enimmäns osan ajasta se joutuu vaikeuksiin laiduntamalla viljellyillä pelloilla. Näiden peltujen omistajat lyövät sitä kepeillä ja heittävät sitä kivillä ajaakseen sen pois, mutta se tulee takaisin uudestaan ja uudestaan ja kärsii toistuvasti, koska se ei ymmärrä peltorajojen käsitettä. Se on vain ohjelmoitu etsimään ruokaa ja syömään aina, kun se löytää jotain syötävää.

Härkä on mieli, talli on Sydän mistä se nousee ja mihin se palaa ja laiduntaminen pelloilla edustaa mielen tuskallista riippuvuutta etsiä iloa ulkopuolisista kohteista.

Bhagavan sanoi, että useimmat mielenhallintatekniikat hillitsevät härkää pakolla estämällä sen liikkumisen, mutta he eivät tee mitään härän perustavanlaatuiselle halulle vaeltaa ja joutua vaikeuksiin.

Voit hallita mielen tilapäisesti jopa- tai hengityskontrollilla, mutta kun nämä rajoitukset löysäyvät, mieli alkaa vaeltamaan jälleen, sokeutuu pahoihin tekoihin ja kärsii. Voit sitoa härän, mutta se ei pidä siitä. Lopulta sinulle jää vihainen, riidanhaluinen härkä, joka todennäköisesti etsii mahdollisuutta kohdistaa väkivaltaa sinua kohtaan.

Bhagavan vertasi itsetutkimusta siihen, että pidät kimpun tuoretta ruohoa härän nenän alla. Kun härkä lähestyy sitä, siirryt kohti tallin ovea ja härkä seuraa sinua. Johdat sen takaisin talliin ja se seuraa vapaaehtoisesti sinua, koska se haluaa syödä ruohoa, jota pidät sen edessä. Kun se on tallissa, annat sen syödä runsaasti ruohoa, jota siellä on aina varastossa.

Tallin ovi jätetään aina auki, ja härkä voi vapaasti poistua ja vaeltaa milloin tahansa. Ei ole rangaistusta tai hillitsemistä. Härkä menee ulos toistuvasti, koska tällaisten eläinten luonne on vaeltaa etsien ruokaa. Ja joka kerta kun he menevät ulos, heitä rangaistaan harhautumisesta kielletyille alueille.

Joka kerta kun huomaat, että härkäsi on kulkenut ulos, houkuta se takaisin talliin samalla tekniikalla. Älä yritä lyödä sitä alistaakseen, tai sinun kimppuusi voidaan käydä, äläkä yritä ratkaista ongelmaa pakottamalla lukitsemalla se talliin.

Ennemmin tai myöhemmin jopa tyhmempi sonni ymmärtää, että koska tallissa on jatkuvasti tarjolla maukasta ruokaa, ei ole mitään järkeä vaeltaa ulkopuolella, koska se johtaa aina kärsimyksiin ja rangaistuksiin. Vaikka talliovi on aina auki, härkä pysyy lopulta sisällä ja nauttii siellä olevasta ruuasta.

Tämä on itsetutkimusta. Aina kun huomaat mielen vaeltelevan ulkoisissa kohteissa ja aistihavainnoissa, vie se takaisin talliin, sydämeen, lähteeseen, josta se nousee ja johon se palaa. Siinä paikassa se voi nauttia Itsen rauhasta ja autuudesta. Kun se vaeltaa ulkopuolella etsimässä nautintoa ja onnellisuutta, se vain joutuu vaikeuksiin, mutta kun se pysyy kotona sydämessä, se nauttii rauhasta ja hiljaisuudesta. Loppujen lopuksi, vaikka tallin ovi on aina auki, mieli päättää pysyä kotona eikä vaeltaa.

Bhagavan sanoi, että itsehillintä on joogin tie. Joogit yrittävät saavuttaa itsehillinnän pakottamalla mieli olemaan paikallaan. Itsetutkimus antaa mielelle mahdollisuuden vaeltaa minne haluaa ja siinä saavuttaa menestyksen vakuuttamalla mieli varovasti siitä, että se on onnellisempi jäädessään kotiin.

JD: Juuri sillä hetkellä, kun huomaat, että kotona on runsaasti ruohoa ja siksi ei tarvitse mennä ulos, kutsuisitko sitä heräämiseksi?

DG: Ei, kutsuisin sitä ymmärrykseksi.

JD: Se on vain ymmärrystä. Totisesti, kun olet huomannut, että kotona on paalu ruohoa, miksi haluaisit lähteä uudelleen ulos?

DG: Käsitys siitä, että on parempi pysyä kotona kuuluu 'minälle' ja tuon 'minän' täytyy hävitä, ennen kuin oivallus voi tapahtua.

Jatkakaamme tätä analogiaa vähän enemmän. Se, mitä nyt sanon ei ole osa Bhagavanin alkuperäistä analogiaa, mutta se sisältää hänen opetuksensa muita osia.

Oivallukseen, todelliseen ja pysyvään heräämiseen härän on kuoltava. Kun se on elossa ja kun ovi on edelleen auki, on aina mahdollista, että se karkaa. Jos se kuolee, sitä ei kuitenkaan voi koskaan houkutella ulkopuolelle. Itseoivalluksessa mieli on kuollut. Se ei ole tila, jossa mieli kokee Itsen rauhan.

Kun mieli menee vapaaehtoisesti Sydämeen ja pysyy siellä tuntematta mitään halua hypähtää ulos uudestaan, Itse tuhoaa sen ja Itse yksin pysyy.

Tämä on tärkeä osa Bhagavanin opetuksia: Itse voi tuhota mielen vasta, kun mielellä ei ole enää taipumusta pyrkiä ulospäin. Kun nuo ulospäin suuntautuvat taipumukset ovat edelleen olemassa, vaikkakin piilevässä muodossa, mieli on aina liian voimakas, jotta Itse voisi hajottaa sitä kokonaan.

Tämän takia Bhagavanin tapa toimii, mutta pakolla tehty ei. Voit pitää mielen hallittuna vuosikymmenien ajan, mutta Itse ei tuhoa sellaista mieltä, koska toiveet, taipumukset, vasanat ovat edelleen olemassa. Ne eivät välttämättä ilmene, mutta ne ovat silti olemassa.

Viime kädessä Itsen armo tai voima eliminoi mielen lopullisesti, joka on haluista vapaa. Mieli ei voi eliminoida itseään, mutta se voi tarjota itsensä uhrauksena Itselle. Ponnisteluilla, tutkimalla voidaan viedä mieli takaisin Itseen ja pitää se siellä haluista vapaassa tilassa. Mieli ei kuitenkaan voi tehdä sen enempää. Sillä lopulta Itsen voima vetää mielen viimeiset jäänteet takaisin itseensä ja eliminoi sen kokonaan.

JD: Sanot, että itseoivalluksessa mieli on kuollut. Valaistuneet ihmiset näyttävät kuitenkin ajattelevan, muistavan ja niin edelleen samalla tavalla kuin tavalliset ihmiset. Heillä on oltava mieli tämän tehdäkseen. Ehkä he eivät ole kiintyneinä siihen, mutta sen on silti oltava siellä, muuten he eivät voisi toimia maailmassa. Joku, jolla oli kuollut mieli, olisi zombi.

DG: Tämä on harhakäsitys, joka monilla ihmisillä on, koska he eivät voi kuvitella kuinka kukaan voi toimia, tehdä päätöksiä, puhua ja niin edelleen ilman mieltä. Teet kaikkia näitä asioita mielesi avulla, tai ainakin luulet tekeväsi, joten kun näet viisaan käyttäytyvän normaalisti maailmassa, oletat automaattisesti, että hänkin koordinoi kaikkea toimintaansa 'mielen' kautta.

Luulet olevasi ruumiissa asustava henkilöä, joten katsoessasi viisasta oletat automaattisesti, että hänkin on kehon kautta toimiva henkilö. Viisas ei näe itseään tuolla tavalla. Hän tietää, että vain Itse yksin on, että ruumis ilmenee Itsessä ja suorittaa tiettyjä toimia. Hän tietää, että kaikki toiminnot ja sanat, jotka syntyvät tässä kehossa, tulevat yksin Itsestä. Hän ei tee sitä virhettä, että määrittäisi sitä mielikuvitukselliseen välikäteen, jota kutsutaan mieleksi. Tässä mielestä vapaassa tilassa kukaan ei järjestele mentaalista tietoa, kukaan ei päättää, mitä tulisi tehdä seuraavaksi. Itse vain kehottaa kehoa tekemään tai sanomaan mitä on tehtävä tai sanottava kulloisellakin hetkellä.

Kun mieli on hävinnyt, jättäen vain Itsen, se, joka päättää tulevista toimintakursseista, on poissa, toimintojen tekijä on kadonnut, ajatusten ajattelija on kadonnut, havaintojen havaitsija on kadonnut. Itse pysyy ja Itse huolehtii kaikista niistä asioista, jotka kehon on sanottava tai tehtävä. Joku, joka on tässä tilassa, tekee aina sopivimman teon, sanoo aina sopivimman sanan, koska kaikki sanat ja kaikki toimet tulevat suoraan Itsestä.

Bhagavan vertasi kerran itseään radioon. Radiosta kuuluu ääni, joka sanoo järkeviä asioita, jotka näyttävät olevan rationaalisen ajattelun tulosta. Jos kuitenkin avaat radion, siellä ei ole ketään, joka ajattelee ja päättää.

Kun kuuntelet Bhagavanin kaltaista tietäjää, et kuuntele mielestä tulevia sanoja; kuuntelet sanoja, jotka tulevat suoraan Itsestä.

Bhagavan käyttää kirjallisissa teoksissaan termiä manonasa kuvaamaan vapautumisen tilaa. Se tarkoittaa aivan yksiselitteisesti 'tuhottua mieltä'.

G. V. Subbaramayya

Mieli on Bhagavanin mukaan vain väärä idea, virheellinen uskomus. Se syntyy, kun 'minä'- ajatus, yksilöllisyyden tunne, vaatii kaikkien ajatusten ja havaintojen omistusta, jotka aivot prosessoivat. Kun tämä tapahtuu, päädyt mieleen, joka sanoo 'Olen onnellinen' tai 'Minulla on ongelma' tai 'Näen tuon puun tuolla'.

Kun mieli palaa itsetutkimuksen avulla alkulähteensä, ymmärretään, ettei mieltä ole koskaan ollut olemassa, että se oli vain virheellinen ajatus, johon uskottiin yksinkertaisesti siksi, että sen todellista luonnetta ja alkuperää ei koskaan tutkittu kunnolla. Bhagavan vertasi joskus mieltä kuokkavieraaseen häissä, joka aiheuttaa ongelmia ja selviää niistä, koska morsiamen suvun puolisko luulee hänen olevansa sulhasensa puolelta ja päinvastoin. Mieli ei kuulu Itselle eikä keholle. Se on vain tunkeilija, joka aiheuttaa harmia, koska emme näe vaivaa selvittääkseen mistä se on peräisin.

Kun tutkimme asiaa, mieli, kuten kuokkavieras, vain haihtuu paikalta.

Annan kauniin esimerkin siitä, kuinka Bhagavan puhui. Tämä on kolmoisosasta kirjasarjasta *The Power of the Presence*. Sen kirjoitti G. V. Subbaramayya, palvoja, joka oli läheisessä suhteessa Bhagavaniin. Se kuvastaa hyvin väitettäni, että tietäjän sanat tulevat Itsestä, eivät mielestä:

Sri Bhagavanin tapa puhua oli itsessään ainutlaatuinen. Hänen normaali tilansa oli hiljaisuus. Hän puhui niin vähän, että satunnaisista vierailijoista, jotka näkivät hänet vain lyhyen aikaa, mieltivät puhuiko hän koskaan. Kysymysten asettaminen ja vastausten saaminen oli itsessään taide, joka vaati epätavallisen paljon itsehallintaa. Vilpitön epäily, hänelle esitetty vakava kysymys ei koskaan jäänyt ilman vastausta, vaikka joskus hiljaisuus itse oli paras vastaus tiettyihin kysymyksiin. Kysymyksen esittäjän piti voida odottaa kärsivällisesti. Jotta sinulla olisi mahdollisimman suuri mahdollisuus saada hyvä vastaus, sinun oli esitettävä kysymyksesi yksinkertaisesti ja lyhyesti. Sitten sinun oli oltava hiljaa ja tarkkaavainen. Sri Bhagavan odotti aikansa ja aloitti sitten hitaasti ja empien puhumaan. Hänen puheensa jatkuessa se sai lisävauhtia. Se oli kuin pieni tihku, joka vahvistuisi vähitellen suihkuksi. Joskus se saattoi kestää tuntikausia, pitäen yleisön haltioituneena. Mutta koko keskustelun ajan jouduit pysymään täysin hiljaa, eikä esittää vastalauseita. Mikä tahansa keskeytys katkaisi hänen keskustelunsa langan ja hän jatkoi hiljaisuutta. Hän ei koskaan aloittanut keskustelua eikä kiistellyt kenenkään kanssa. Tosiasia ei ollut se, että hän puhui näkemyksestä tai mielipiteestä, vaan valon säteilystä sisältä, joka ilmeni sanoina, tietämättömyyden pimeyden poistamiseksi. Hänen vastauksensa tarkoitus oli saada sinut kääntymään sisäänpäin, saamaan sinut näkemään totuuden valo itsessäsi.

JD: Voimmeko palata takaisin analogiaan härästä, joka on houkutettava takaisin sen talliin? Vaikuttaa siltä, että härän, joka edustaa mieltä, täytyy kuolla. Kun mieli kuolee, voidaanko tätä pitää täydellisenä heräämisenä? Onko eroa heräämisellä ja valaistumisella? Käytämme tietysti vain sanoja, mutta onko olemassa kaksi eri tilaa?

DG: Itse on aina sama. Itsen tietoisuus itsestä on aina sama. Eri tasot kokemuksia kuuluvat mieleen, eivät Itseen.

Mieli voidaan väliaikaisesti hiljentää, kun sen on korvannut se, mikä näyttää olevan Itsen suora kokemus. Siitä huolimatta, tämä ei ole sahaja tila, pysyvä luonnollinen tila, jossa mieli ei voi koskaan nousta uudelleen esille.

Nämä väliaikaiset tilat ovat mielen hyvin hienovaraisia kokemuksia. Itsen autuus ja rauha koetaan ja niitä välittää 'minä', joka ei ole vielä täysin poistunut.

Esimerkiksi koen olevansa tässä huoneessa. Välitän sitä aistieni, tietoni, muistini kautta. Kun 'minä' palaa takaisin Sydämeen ja pysyy hiljaa nousematta esille, siellä siinä tilassa, se kokee Itsen säteilyn; hiljaisuuden, rauhan, autuuden.

Tämä on edelleen kokemus, eikä sellaisenaan ole valaistuminen. Se ei ole täydellistä tietoisuutta Itsestä. Tämä täysi tietoisuus on vain, kun ei ole "minää", joka sitä välittää. Itsen kokemuksia, joita tapahtuu, kun 'minä' on edelleen olemassa, voidaan pitää 'esikatseluna tulevista näkymistä', kuten ensi viikon elokuvan trailereista, mutta ne eivät ole lopullinen, peruuttamaton tila. Ne tulevat ja menevät ja kun he menevät, mieli palaa takaisin tavallisella, ärsyttävällä voimallaan.

JD: Kuinka edetä näistä väliaikaisista kokemuksista pysyviin? Riittääkö hiljaisuudessa oleminen vai tarvitaanko armoa?

DG: Haluaisin tuoda Lakshmana Swamyn takaisin mukaan tässä vaiheessa. Mainitsin hänet aikaisemmin olevan esimerkkinä jostakin, joka oivalsi itsensä Bhagavanin ollessa läsnä itsetutkimuksen kautta. Joten olemme tekemisissä asiantuntijan kanssa; jonkun, joka tietää mistä hän puhuu.

Lakshmana Swamy on täysin selväsanainen tässä asiasta. Hän sanoo, että palvojat voivat omalla ponnistelullaan saavuttaa sen, mitä hän kutsuu 'vaivattomaksi ajatusvapaaksi tilaksi'. Niin pitkälle voit mennä itse. Tässä tilassa ei enää synny ajatuksia, toiveita tai muistoja. Niitä ei tukahduteta; ne eivät yksinkertaisesti enää nouse kiinnittämään huomiotaasi.

Lakshmana Swamy sanoo, että jos saavutat kyseisen tilan omilla intensiivisillä ponnisteluillasi ja menet sitten itseoivaltaneen mestarin luokse, Itsen voima saa jäljelle jääneen 'minän' palaamaan lähteeseensä, missä se kuolee eikä koskaan nouse uudelleen. Tämä on lopullinen ja täydellinen oivaltaminen. Tämä on Gurun rooli, joka on identtinen sisäisen Itsen kanssa: vetää haluja vailla oleva mieli sydämeen ja tuhota se kokonaan.

Kuten aiemmin mainitsin, tämä ei tapahdu, jos mielen halut ja taipumukset ovat edelleen piilevinä. Niiden kaikkien on mentävä ennen kuin tämä lopullinen hävittäminen saavutetaan. Oppilaan itsensä on poistettava kaikki ei-toivotut taakat mielensä ullakosta ja hänen on myös oltava tilassa, jossa ei haluta lisätä siihen mitään. Guru ei voi tehdä tätä työtä hänen puolestaan; hänen on tehtävä se itse. Kun tämä on tehty, sisällä olevan Itsen voima, sisäinen Guru, suorittaa työn loppuun.

JD: Meillä molemmilla on ollut tämä yhteinen kokemus asumisesta Papajin luona ja olemme molemmat kuulleet hänen sanovan ihmisille "Sinä olet löytänyt sen!" Tarkoittiko hän ensimmäistä väliaikaista tilaa tai toista, lopullista peruuttamatonta tilaa?

DG: Sanoisin melkein poikkeuksetta ensimmäistä. Hänen erityinen tapansa, lahjakkuutensa, taitonsa oli vetää mielen ”tuoli” kokonaan pois altasi. Hän jotenkin, välittömästi, irrotti sinut mielen luomasta infrastruktuurista ja sinä putosit - plop! - suoraan Itseen. Sitten ajattelit: 'Tämä on hienoa! Tämä on mahtavaa! Olen valaistunut! ’

Hänellä oli tämä hämmästyttävä kyky, tämä voima kyetä ”hankaamaan nenäsi” Itsen todellisuuteen. Se oli täysin spontaania, koska suurimman osan ajasta hän ei edes tiennyt tekevänsä sitä. Jotenkin hänen läsnä ollessaan ihmiset menettivät tunteen toimimisesta yksilöllisen 'minä' kautta. Kun tämä tapahtui, olit täysin uppoutunut tunteeseen, tietoon, että olet Itse. Se ei kuitenkaan kestänyt jo esittämistäni syistä johtuen. Jos et ole puhdistanut kaikkia taakkoja mielen ullakostasi, nämä kokemukset ovat väliaikaisia. Ennemmin tai myöhemmin mieli vahvistaa itsensä uudelleen ja tämä Itsen näennäinen kokemus katoaa. Se voi kestää kymmenen päivää, kymmenen viikkoa, kymmenen kuukautta tai jopa vuotta, mutta sitten se menee pois ja jättää vain muistikuvan.

JD: Tarkoittako tämä sitä, että tämä toinen tila on hyvin, hyvin, hyvin harvinainen?

DG: Bhagavad Gitassa Krishna sanoo: "Jokaisesta tuhannesta ihmisestä vain yksi on todella vakava ja tuhannesta vakavasta ihmisistä ehkä yksi tuntee minut sellaisena kuin minä olen".

Se on yksi miljoonasta ja mielestäni se on erittäin antelias arvio. Henkilökohtaisesti se on mielestäni paljon vähemmän.

JD: Tämä vie meidät äskettäisten kirjasarjojesi aiheeseen. Näissä kirjoissa olet valinnut ihmiset, jotka olivat lähellä Bhagavana. Oletettavasti valitsit ihmisiä, jotka ovat mielestäsi saavuttaneet lopullisen tilan.

DG: Ei, se ei ollut ollenkaan kriteerinä. Aluksi tavoitteeni oli tuoda Bhagavanin palvojen kirjoitukset tunnetuiksi, joita ei ollut aiemmin julkaistu englanniksi. En tee arvioita hengellisestä kypsyudesta tai saavutuksista. Ensisijainen huomioni oli "Onko tämä julkaistu aiemmin Englanniksi ja jos sitä ei ole, onko se tarpeeksi mielenkiintoinen julkaistavaksi nyt?"

JD: Joten, et kirjassasi millään tavalla ehdota heidän saavuttaneen tätä tai jotain toista tilaa?

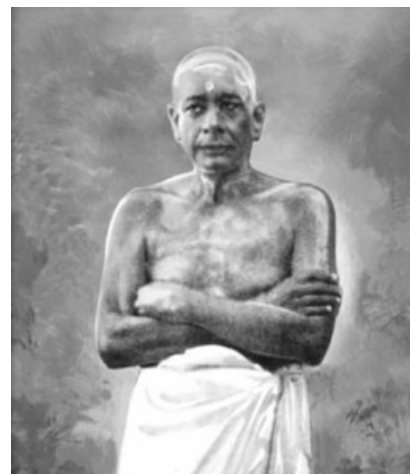
DG: Annan ihmisten puhua omasta puolestaan. Esimerkiksi ”Läsnäolon voiman” ensimmäisen osan toinen luku koskee miestä, Sivaprakasam Pillaita, joka vietti viisikymmentä vuotta Bhagavanin kanssa. Olen jo maininnut hänet; hän oli henkilö, joka kirjasi vastaukset, jotka Bhagavan kirjoitti hiekkiaan vuonna 1901. Monissa tämän luvun osissa hän valittaa 'Olen tuhlaannut elämäni', 'Olen pahempi kuin koira', 'Olen istunut täällä monien vuosien ajan ilman edistystä. ’

JD: Mutta tämä mies on saattanut saada sen sillä ajanjaksolla, vaikka hän luulee, ettei sitä saanut.

DG: Bhagavanin päivinä Tamilinkielistä uskonnollista runoutta laulettiin päivittäin. Oli olemassa valikoima materiaaleja, joiden lukeminen läpi kesti viisitoista päivää. Sivaprakasam Pillain runot olivat osa tätä sykliä. Viidentoista päivän ajan palvojia istui Bhagavanin edessä ja lauloivat "Olen pahempi kuin koira" ja niin edelleen.

Joku kysyi Bhagavanilta: "Tämä mies on ollut täällä viisikymmentä vuotta ja hän on edelleen tässä tilassa. Mitä toivoa meillä sitten on?" Bhagavan vastasi: "Se on hänen tapansa ylistää minua."

Kun Sivaprakasam Pillai kuoli, Bhagavan kommentoi, "Sivaprakasamista on tullut Shivan valo."

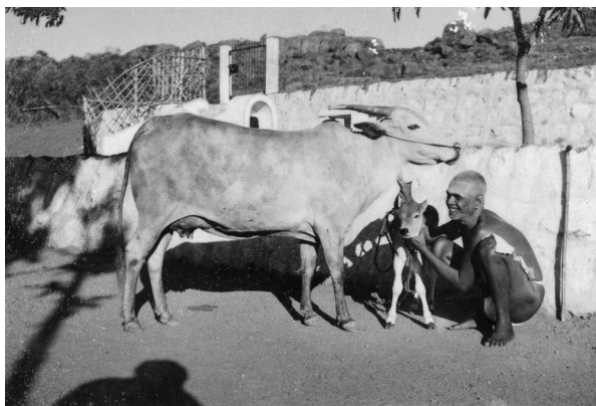

Prakasam tarkoittaa 'valoa', joten tämä oli sanaleikki hänen nimestä.

JD: Tämä viittaa siihen, että hän oli saavuttanut tämän toisen, viimeisen tilan.

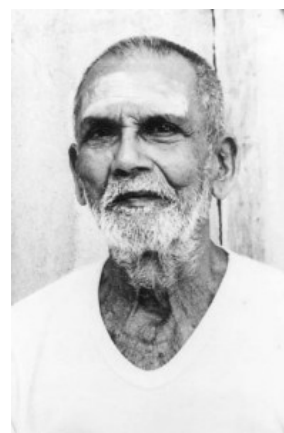
DG: Bhagavan itse antoi julkiset 'valaistumisen todistukset' vain äidilleen ja Lakshmi lehmälle. Hän vihjasi epäsuorasti, että oli toisia ihmisiä, jotka olivat saavuttaneet tämän tilan, mutta hän ei koskaan nimennyt ketään. Hän nimitti nämä kaksi mainittua vasta heidän kuolemansa jälkeen.

Bhagavan, Lakshmi ja vasikka

JD: Anna, kun asetan tämän kysymyksen toisin. Onko asramin ja siihen liittyvien ihmisten kollektiivisessa tietoisuudessa, tiettyjä valaistuneita ihmisiä, joista kaikki ovat yhtä mieltä? Onko ihmisiä, jotka kaikki hyväksyvät valaistuneiksi, vaikka Bhagavan ei tunnustanut julkisesti heidän tilaansa?

Muruganar

DG: Et koskaan saa kaikkia sopimaan mistään täällä, mutta luultavasti eniten arvostettu oli Muruganar. Hän on itsestään selvä ehdokas, koska hän kirjoitti jo 1920-luvulta lähtien Tamilinkielisiä runoja, joissa puhui omasta oivalluksestaan. Hän kirjoitti yli 20 000 jaetta, ja monissa niistä hän julisti valaistumisensa. Monet näistä julkaistiin Bhagavanin elinaikana, eikä Bhagavan yrittänyt muuttaa käsitystä siitä, että ne olivat totta. Bhagavan luki usein otteita näistä kirjoista ja tämä vakuutti monet ihmiset siitä, että sisällön on täytynyt olla totta.

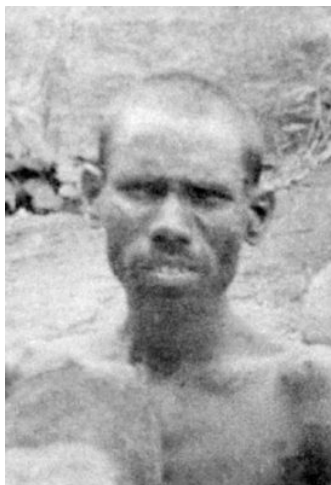
JD: Oliko muita ehdokkaita, joita Bhagavan itse näytti tunnistavan?

DG: On olemassa erittäin mielenkiintoinen "takaportti". Sekä hänen äitinsä että Lakshmi lehmä saivat perinteiset hautausriitit, jotka antiikin Tamili kirjoitusten mukaan on varattu valaistuneille

olennoille. Bhagavanin elinaikana haudattiin tällä tavoin vain yksi toinen palvoja: Mastan niminen muslimimies, joka kuoli vuonna 1931. Hän on suhteellisen tuntematon, mutta kun hän kuoli, Bhagavan lähetti heti Kunju Swamin kylään, joka on noin 40 mailin päässä ja ohjeet rakentaa sellainen pyhäkkö, jonka hän määräsi äitinsä kuollessa.

Katsoisin, että tämä on erittäin vahva, mutta epäsuora tuki tämän miehen henkisestä tilasta.

Mastan noin vuonna 1916

JD: Nykyään on paljon ihmisiä, jotka matkustavat ympäri maailmaa antaen satsangeja. Monet heistä sijoittavat itsensä Bhagavanin aikajanaan. Haluatko sanoa mitään tästä?

DG: Ensinnäkin, Bhagavan ei koskaan valtuuttanut ketään opettamaan, joten jokainen, joka väittää saaneensa Bhagavanilta luvan opettaa eivät puhu totta. Ihmiset saattavat väittää kuuluvansa Ramana Maharshin aikajanelle, mikä tarkoittaa, että Bhagavan on heidän gurunsa tai heidän gurunsa guru. En välttämättä usko, että tämä antaa ihmisille auktoriteetin opettaa. Oikeus opettaa voi tulla jollekin, joka on oivaltanut Itsen ja se voi tulla myös Itsen kautta sisältä päin. Itsen voima antoi Bhagavanille itselleen vallan puhua ja opettaa. Kukaan inhimillinen opettaja ei antanut hänelle sitä valtaa.

Papaji sanoi: "Jos sinun kohtalosi on olla Guru, sisäinen Itse antaa sinulle voiman tehdä sitä työtä. Tuo auktoriteetti ei tule muualta tai keneltäkään toiselta."

Papaji kertoi minulle kerran, että Arunachala antoi Bhagavanille voiman ja vallan olla Sadguru. Mielestäni suurin osa ihmisistä on samaa mieltä tästä asiasta.

Kukaan ihmisguru ei koskaan antanut Bhagavanille lupaa opettaa, koska hänellä ei ollut sellaista. Itse asiassa en usko, että Bhagavan halusi erityisesti olla opettaja. Varhaisina vuosinaan mäellä hän yritti paeta palvojiaan kolme kertaa, mutta hän ei koskaan päässyt kovin pitkälle, koska hänen rakkautensa Arunachalaa kohtaan esti häntä. On tietty raja, kuinka hyvin voit piiloutua Arunachalalla. Jos olet halukas pakenemaan Himalajalle, onnistut siinä, mutta jos vain yrität piiloutua Tiruvannamalaisen alueella, ihmiset tavoittavat sinut ennemmin taikka myöhemmin. Kolmannen epäonnistuneen yrityksen jälkeen Bhagavan tajusi, että hänen kohtalonsa oli olla ihmisten ympäröimänä ja opettaa heitä.

JD: Voimmeko palata kertomukseen Bhagavanin elämästä? Minua ovat hämmästyttäneet hänen viimeisten päiviensä tarinat. Hänellä oli pieni syöpä käsivarressa, jonka länsimainen lääketiede olisi voinut hoitaa helposti, mutta hän ei siitä paljoa kiinnostunut.

DG: Hän sai parhaan länsimaisen hoidon. Hänelle tehtiin neljä leikkausta, jotka kaikki tekivät erittäin pätevät kirurgit, mutta se oli pahanlaatuinen kasvain, joka palasi aina uudestaan takaisin. Ainoa asia, joka olisi saattanut parantaa hänet oli amputaatio. Hän veti rajansa siihen ja kieltäytyi antamasta amputoida käsivarttaan.

Tästä ei kuitenkaan tulisi saada vaikutelmaa, että hän halusi kaiken tämän hoidon. Aina kun häneltä kysyttiin, mitä pitäisi tehdä, hänen vastauksensa oli "Antakaa luonnon tehdä tehtävänsä."

Asramin viranomaiset ja palvojat, jotka eivät halunneet nähdä hänen kärsivän, toivat paikalle lääkäreitä. Bhagavan hyväksyi heidän hoitonsa, ei siksi, että hän tunsu tarvetta parantua, vaan siksi, että erilaisia hoitoja tarjottiin palvelun muodoissa. Allopaatit, homeopaatit, ayurvediset lääkärit, luonnon parannusasiantuntijat ja rohdosvalmistajat, kaikki tulivat ja hän hyväksyi heidän hoitomuotonsa. Hänellä ei ollut oikeastaan suurta kiinnostusta siitä, onnistuivatko he vai eivät, koska hänessä ei ollut jäljellä mitään, joka voisi sanoa "haluan tämän tapahtuvan" tai "en halua tätä". Hän antoi kaikkien yksitellen leikkiä hänen kehonsa kanssa. Hän antoi kirurgien leikata hänet auki; hän antoi rohdosvalmistajien laittaa hauteet.

JD: Tiettyssä mielessä niin hän oli elänyt koko elämänsä. Periaatteessa hän vain antoi elämänsä tapahtua.

DG: Kyllä. Hän todennäköisesti tiesi lääkäreitä paremmin, mikä toimisi hänelle ja mikä ei, mutta hän ei puuttunut asiaan. Hän antoi heidän tehdä mitä he halusivat tehdä. Hänen viimeisistä elinpäivistään on yksi tarina, josta pidän todella. Jotkut kylälääkärit tulivat mukaan ja tekivät lehdistä keitoksen ja panivat sen hänen käsivarteensa. Suuritehoiset allopaatit kauhistuttivat. He ajattelivat menettävänsä arvokasta aikaa, kun tämä kimppu lehtiä oli Bhagavanin käsivarressa. Lopulta he lyöttäytyivät tätä miestä vastaan ja pakottivat asram johtajan otattamaan kääreen pois, jotta he voisivat jatkaa skalpelliensa kanssa. Vaikka Bhagavan oli suostunut käyttämään tätä haudetta, hän hyväksyi päätöksen poistaa se.

Olen aiemmin kertonut, että Bhagavan ei halunnut tuhlaa mitään. Hän otti hauteen itseltään ja pani sen jonkun kaulalle, jolla oli syöpäkasvain, ja sanoi: "No, katsotaanko siitä sinulle mitään hyötyä."

Se henkilö parani ja Bhagavan kuoli.

JD: Tavallaan hänen koko elämänsä oli elävä esimerkki täydellisestä antautumisesta aatteelle "antaa elämän tehdä tehtävänsä". Minusta vaikuttaa siltä, että tämä on asia, jota ei aina ymmärretä, koska hänen nimeensä liitetään "itsetutkimus."

DG: Mielestäni avainsana Bhagavanin käyttäytymisen ymmärtämiseen on sanskritinkielinen termi sankalpa, joka tarkoittaa 'tahtoa' tai 'tarkoitusta'. Se tarkoittaa päättäväisyyttä noudattaa tiettyä toimintatapaa tai päätöstä tehdä jotain. Se on sankalpa. Bhagavan on sanonut, että tämä erottaa valaistuneen olennon valaistumattomasta.

Hän sanoi, että valaistumattomat ihmiset ovat aina täynnä sankalpoja, täynnä päätöksiä siitä, mitä he aikovat tehdä: kuinka he aikovat suunnitella elämänsä; miten he aikovat muuttaa nykyisiä olosuhteitaan hyödyttääkseen eniten itsestään pitkällä tai lyhyellä aikavälillä.

Bhagavan väitti, että tosi jnani ei halua mitään tässä maailmassa. Hänestä ei nouse ajatusta, joka sanoisi: "Minun on tehtävä tämä, minun on oltava tällainen."

Kirjani otsikko "Läsnäolon Voima" tuli vastauksena tästä aiheesta. Luen sinulle, mitä kirjoitin:

Narayana Iyerillä oli kerran mitä valaisevin keskustelu Bhagavanin kanssa tästä aiheesta, keskustelu, joka antoi harvinaisen kiteytyksen siitä, kuinka jnanissa oleva voima toimii:

"Eräänä päivänä istuessani Bhagavanin vieressä tunsin olevani niin kurja, että esitin hänelle seuraavan kysymyksen: "Eikö jnani sankalpa kykene pelastamaan palvojia kohtalolta?" "

Narayana Iyer

'Bhagavan hymyili ja sanoi:' Onko jnanilla yleensäkin sankalpaa? Jivanmuktaa [vapautunut olento] ei voi olla minkäänlaista sankalpaa. Se on vain mahdotonta. ”

'Jatkoin:' Mikä sitten on meidän kaikkien kohtalo, jotka rukoilevat sinua antamaan meille armoa ja pelastamaan meidät? Emmekö hyödy tai pelastu istumalla edessäsi tai tulemalla luoksesi? ... ”

'Bhagavan kääntyi armollisesti minuun ja sanoi:' ... ihmisen paha karma vähenee huomattavasti hänen ollessaan jnanin läheisyydessä. Jnanilla ei ole sankalpaa, mutta hänen sannidhi [läsnäolo] on tehokkain voima. Hänellä ei tarvitse olla sankalpaa,

mutta hänen johtava läsnäolonsa, voimakkain voima, voi tehdä ihmeitä: pelastaa sielut, antaa mielenrauhan, jopa antaa vapautuksen kypsille sieluille. Hän ei vastaa rukouksiisi, mutta hänen läsnäolonsa absorboi sen. Hänen läsnäolonsa pelastaa sinut, kuluttaa karman pois ja antaa sinulle siunauksia tapauksen mukaan, [mutta] tahattomasti. Jnani pelastaa palvojat, mutta ei sankalpan kautta, jota hänessä ei ole, vain hänen läsnäolonsa, sannidhinsa kautta. ”

JD: Onko se mitä Dalai Lama ja buddhalaiset kutsuvat "myötätunnoksi"?

DG: En tiedä tarpeeksi buddhalaisuudesta kommentoidakseni sitä.

"Ei sankalpaa" tarkoittaa, että valaistuneessa olennossa ei ole tunteita tai ajatuksia, kuten "Minun on autettava tätä henkilöä", "Tätä henkilöä on autettava" tai "Tätä tilannetta on muutettava". Kaikki on OK sellaisena kuin se on. Pysymällä siinä tilassa syntyy jotenkin energia, läsnäolo, joka huolehtii kaikista tulevista ongelmista.

Se on kuin työpöytä ulkotoimistossa. Kaikki saapuvat pyynnöt käsitellään ja käsitellään erittäin tehokkaasti ulkotoimistossa. Sisätoimiston ovi on suljettu, ja sen takana jnani istuu pöydässään koko päivän tekemättä mitään. Luonnollisessa tilassaan ollessaan syntyy kuitenkin energiaa, joka jollain tavalla käsittelee kaikki tulevat pyynnöt. Jnanin on oltava siellä sisätoimistossa, vain ollen oma itse, koska jos hän ei olisi siellä, ulkoinen toimisto ei voisi toimia ollenkaan.

JD: Se vahvistaisi kunnioitettua ajatusta siitä, että sinun täytyy mennä ja istua valaistuneen seurassa.

DG: Olen samaa mieltä, mutta sellaisia ihmisiä on vaikea löytää. Mielestäni heitä on hyvin vähän.

JD: No, mielestäni mielipiteelläsi on jonkin verran auktoriteettia, koska olet asunut täällä noin kaksikymmentä vuotta.

DG: Kaksikymmentäviisi vuotta.

JD: Niiden 25 vuoden aikana olet tavannut monia ihmisiä, jotka olivat Bhagavanin luona. Sinulla on epätavallinen, analyyttinen tapa katsoa asioita; sinulla on ollut oma työsi täällä ja olet palvellut useita opettajia tällä aikajanalla. Sen pitäisi riittää antamaan sinulle valtuudet puhua näistä asioista.

DG: Minulla on mielipiteitä, mutta en ole auktoriteetti. Älä yritä tehdä minusta sellaista. Voit löytää monia ihmisiä, jotka ovat olleet täällä vähintään kaksikymmentäviisi vuotta, eikä kukaan heistä ole samaa mieltä kanssani. Voit melko vapaasti kuunnella heitä ja uskoa mitä tahansa heillä on sanottavana.

JD: Onko jotain muuta, mitä haluaisit sanoa, joka jollain tavalla tiivistäisi sen mitä olemme puhuneet?

DG: Etsi opettaja, jonka mieli on kuollut ja viettäkää niin monta kertaa kuin mahdollista hänen läsnäolossaan. Se on neuvoni kaikille, jotka suhtautuvat vakavasti valaistumiseen.

JD: Tämäpä kiintoisaa. Tapasimme Rishikeshissä opettajan, joka sanoi periaatteessa saman asian. Hän sanoi: "Sinun on löydettävä Guru."

DG: Sillä, mitä voit saavuttaa itse, on tietty raja. Istuen todellisen Gurun läsnäolossa on sinulle aina enemmän hyötyä kuin itse meditoinnissa. En sano, ettei meditaatiosta ole hyötyä. Intensiivinen meditaatio puhdistaa mielen ja se voi johtaa sinut pätevän Gurun luokse, mutta Gurun kanssa oleminen on kuin vapaa liikkuvuus pyörällä mäkeä alas ylämäkeen polkemisen sijasta.

Papajilla oli mielenkiintoinen käsitys. Hän sanoi, että jos meditoit riittävän intensiivisesti, keräät punyat, jotka ovat henkisiä pisteitä, jotka ansaitsevat sinulle jollakin tavalla oikeuden istua oivaltaneen olennon kanssa. Hän sanoi kuitenkin, että kun olette tulleet oivaltaneen olennon läsnäoloon, oli tuottavampaa istua hiljaa ja olla tekemättä mitään. Kun istut tällaisen olennon läsnäolossa, Itsen voima, joka tulee ulos sen ihmisen kautta, saa sinut kehittymään eteenpäin, ei se, mitä sinä teet siellä.

Luulen, että Bhagavan olisi samaa mieltä tästä. Kerran hän kertoi yhdelle palvojalleen: 'Ole vain hiljaa. Bhagavan tekee loput. '

JD: Kiitos.